

Sygn. akt IV Pa 9/24

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 9 kwietnia 2024 roku

Sąd Okręgowy w Sieradzu IV Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w składzie:

Przewodniczący: sędzia Sławomir Górny

Protokolant: st. sekr. sąd. Beata Krysiak

po rozpoznaniu na rozprawie 9 kwietnia 2024 roku w Sieradzu

sprawy z powództwa E. M., A. J., M. S., E. L., A. M., M. M., E. W. i I. K.

przeciwko Sądowi Rejonowemu (...) w Ł.

o wynagrodzenie za pracę

na skutek apelacji pozwanego

od wyroku Sądu Rejonowego w Zduńskiej Woli - Sądu Pracy

z dnia 8.12.2023 roku sygn. akt IV P 131/23

Oddala apelację.

Sygn. akt IV Pa 9/24

UZASADNIENIE

W pozwie z 27 października 2023 roku powódki: E. M., A. J., M. S., E. L., A. M., M. M., E. W., I. K. wniosły o zasądzenie od Sądu Rejonowego (...) w Ł. - tytułem wyrównania wynagrodzenia za pracę kwoty:

1. E. M. - 34 750,46 zł z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od kwot:

- 1 380,55 zł od dnia 1 lutego 2022 roku do dnia zapłaty,
- 966,26 zł od dnia 1 marca 2022 roku do dnia zapłaty,
- 1 599,93 zł od dnia 1 kwietnia 2022 roku do dnia zapłaty,
- 1 138,05 zł od dnia 1 maja 2022 roku do dnia zapłaty,
- 1 380,55 zł od dnia 1 czerwca 2022 roku do dnia zapłaty,
- 1 319,80 zł od dnia 1 lipca 2022 roku do dnia zapłaty,
- 1 153,52 zł od dnia 1 sierpnia 2022 roku do dnia zapłaty,
- 1 423,41 zł od dnia 1 września 2022 roku do dnia zapłaty,
- 286,75 zł od dnia 1 października 2022 roku do dnia zapłaty,

- 1 831,98 zł od dnia 1 listopada 2022 roku do dnia zapłaty,
 - 1 434,13 zł od dnia 1 grudnia 2022 roku do dnia zapłaty,
 - 1 316,06 zł od dnia 1 stycznia 2023 roku do dnia zapłaty,
 - 2 248,10 zł od dnia 1 lutego 2023 roku do dnia zapłaty,
 - 2 248,10 zł od dnia 1 marca 2023 roku do dnia zapłaty,
 - 1 967,45 zł od dnia 1 kwietnia 2023 roku do dnia zapłaty,
 - 2 248,10 zł od dnia 1 maja 2023 roku do dnia zapłaty,
 - 2 248,10 zł od dnia 1 czerwca 2023 roku do dnia zapłaty,
 - 1 885,64 zł od dnia 1 lipca 2023 roku do dnia zapłaty,
 - 2 177,78 zł od dnia 1 sierpnia 2023 roku do dnia zapłaty,
 - 2 248,10 zł od dnia 1 września 2023 roku do dnia zapłaty,
 - 2 248,10 zł od dnia 1 października 2023 roku do dnia zapłaty,
2. A. J. - 30 132,02 zł z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od kwot:
- 1 053,60 zł od dnia 1 lutego 2022 roku do dnia zapłaty,
 - 1 192,09 zł od dnia 1 marca 2022 roku do dnia zapłaty,
 - 1 142,91 zł od dnia 1 kwietnia 2022 roku do dnia zapłaty,
 - 681,13 zł od dnia 1 maja 2022 roku do dnia zapłaty,
 - 1 566,68 zł od dnia 1 czerwca 2022 roku do dnia zapłaty,
 - 1 142,91 zł od dnia 1 lipca 2022 roku do dnia zapłaty,
 - 1 142,91 zł od dnia 1 sierpnia 2022 roku do dnia zapłaty,
 - 791,40 zł od dnia 1 września 2022 roku do dnia zapłaty,
 - 1 200,85 zł od dnia 1 października 2022 roku do dnia zapłaty,
 - 1 211,19 zł od dnia 1 listopada 2022 roku do dnia zapłaty,
 - 1 211,19 zł od dnia 1 grudnia 2022 roku do dnia zapłaty,
 - 1 097,78 zł od dnia 1 stycznia 2023 roku do dnia zapłaty,
 - 1 763,97 zł od dnia 1 lutego 2023 roku do dnia zapłaty,
 - 1 898,87 zł od dnia 1 marca 2023 roku do dnia zapłaty,
 - 1 776,22 zł od dnia 1 kwietnia 2023 roku do dnia zapłaty,
 - 1 898,87 zł od dnia 1 maja 2023 roku do dnia zapłaty,

- 1 898,87 zł od dnia 1 czerwca 2023 roku do dnia zapłaty,
- 1 898,87 zł od dnia 1 lipca 2023 roku do dnia zapłaty,
- 1 763,97 zł od dnia 1 sierpnia 2023 roku do dnia zapłaty,
- 1 898,87 zł od dnia 1 września 2023 roku do dnia zapłaty,
- 1 898,87 zł od dnia 1 października 2023 roku do dnia zapłaty,

3. M. S. - 33 266,06 zł z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od kwot

- 1 182,32 zł od dnia 1 lutego 2022 roku do dnia zapłaty,
- 1 773,47 zł od dnia 1 lutego 2022 roku do dnia zapłaty,
- 1 182,32 zł od dnia 1 marca 2022 roku do dnia zapłaty,
- 1 182,32 zł od dnia 1 kwietnia 2022 roku do dnia zapłaty,
- 1 182,32 zł od dnia 1 maja 2022 roku do dnia zapłaty,
- 1 182,32 zł od dnia 1 czerwca 2022 roku do dnia zapłaty,
- 1 182,32 zł od dnia 1 lipca 2022 roku do dnia zapłaty,
- 1 182,32 zł od dnia 1 sierpnia 2022 roku do dnia zapłaty,
- 818,68 zł od dnia 1 września 2022 roku do dnia zapłaty,
- 498,01 zł od dnia 1 października 2022 roku do dnia zapłaty,
- 1 887,12 zł od dnia 1 listopada 2022 roku do dnia zapłaty,
- 1 242,25 zł od dnia 1 grudnia 2022 roku do dnia zapłaty,
- 1 242,25 zł od dnia 1 stycznia 2023 roku do dnia zapłaty,
- 1 947,56 zł od dnia 1 lutego 2023 roku do dnia zapłaty,
- 1 947,56 zł od dnia 1 marca 2023 roku do dnia zapłaty,
- 1 947,56 zł od dnia 1 kwietnia 2023 roku do dnia zapłaty,
- 1 947,56 zł od dnia 1 maja 2023 roku do dnia zapłaty,
- 1 947,56 zł od dnia 1 czerwca 2023 roku do dnia zapłaty,
- 1 947,56 zł od dnia 1 lipca 2023 roku do dnia zapłaty,
- 1 947,56 zł od dnia 1 sierpnia 2023 roku do dnia zapłaty,
- 1 947,56 zł od dnia 1 września 2023 roku do dnia zapłaty,
- 1 947,56 zł od dnia 1 października 2023 roku do dnia zapłaty,

4. E. L. - 29 784,56 zł z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od kwot:

- 1 076,57 zł od dnia 1 lutego 2022 roku do dnia zapłaty,
- 1 142,91 zł od dnia 1 marca 2022 roku do dnia zapłaty,
- 1 123,85 zł od dnia 1 kwietnia 2022 roku do dnia zapłaty,
- 1 075,90 zł od dnia 1 maja 2022 roku do dnia zapłaty,
- 1 152,76 zł od dnia 1 czerwca 2022 roku do dnia zapłaty,
- 1 152,76 zł od dnia 1 lipca 2022 roku do dnia zapłaty,
- 1 152,76 zł od dnia 1 sierpnia 2022 roku do dnia zapłaty,
- 1 130,44 zł od dnia 1 września 2022 roku do dnia zapłaty,
- 1 152,76 zł od dnia 1 października 2022 roku do dnia zapłaty,
- 1 122,99 zł od dnia 1 listopada 2022 roku do dnia zapłaty,
- 1 152,76 zł od dnia 1 grudnia 2022 roku do dnia zapłaty,
- 1 152,76 zł od dnia 1 stycznia 2023 roku do dnia zapłaty,
- 1 807,26 zł od dnia 1 lutego 2023 roku do dnia zapłaty,
- 1 467,63 zł od dnia 1 marca 2023 roku do dnia zapłaty,
- 1 984,19 zł od dnia 1 kwietnia 2023 roku do dnia zapłaty,
- 1 822,71 zł od dnia 1 maja 2023 roku do dnia zapłaty,
- 1 822,71 zł od dnia 1 czerwca 2023 roku do dnia zapłaty,
- 1 822,71 zł od dnia 1 lipca 2023 roku do dnia zapłaty,
- 1 822,71 zł od dnia 1 sierpnia 2023 roku do dnia zapłaty,
- 1 822,71 zł od dnia 1 września 2023 roku do dnia zapłaty,
- 1 822,71 zł od dnia 1 października 2023 roku do dnia zapłaty,

5. **A. M.** - 32 592,85 zł z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od kwot:

- 1 253,70 zł od dnia 1 lutego 2022 roku do dnia zapłaty,
- 1 253,70 zł od dnia 1 marca 2022 roku do dnia zapłaty,
- 1 253,70 zł od dnia 1 kwietnia 2022 roku do dnia zapłaty,
- 649,69 zł od dnia 1 maja 2022 roku do dnia zapłaty,
- 1 733,22 zł od dnia 1 czerwca 2022 roku do dnia zapłaty,
- 1 264,41 zł od dnia 1 lipca 2022 roku do dnia zapłaty,
- 1 264,41 zł od dnia 1 sierpnia 2022 roku do dnia zapłaty,

- 1 231,65 zł od dnia 1 września 2022 roku do dnia zapłaty,
- 1 264,41 zł od dnia 1 października 2022 roku do dnia zapłaty,
- 1 264,41 zł od dnia 1 listopada 2022 roku do dnia zapłaty,
- 1 264,41 zł od dnia 1 grudnia 2022 roku do dnia zapłaty,
- 1 264,41 zł od dnia 1 stycznia 2023 roku do dnia zapłaty,
- 1 318,40 zł od dnia 1 lutego 2023 roku do dnia zapłaty,
- 2 526,65 zł od dnia 1 marca 2023 roku do dnia zapłaty,
- 1 982,30 zł od dnia 1 kwietnia 2023 roku do dnia zapłaty,
- 1 999,10 zł od dnia 1 maja 2023 roku do dnia zapłaty,
- 1 999,10 zł od dnia 1 czerwca 2023 roku do dnia zapłaty,
- 1 872,56 zł od dnia 1 lipca 2023 roku do dnia zapłaty,
- 1 934,42 zł od dnia 1 sierpnia 2023 roku do dnia zapłaty,
- 1 999,10 zł od dnia 1 września 2023 roku do dnia zapłaty,
- 1 999,10 zł od dnia 1 października 2023 roku do dnia zapłaty,

6. M. M. - 29 453,28 zł z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od kwot:

- 1 035,33 zł od dnia 1 lutego 2022 roku do dnia zapłaty,
 - 1 203,80 zł od dnia 1 marca 2022 roku do dnia zapłaty,
 - 1 123,20 zł od dnia 1 kwietnia 2022 roku do dnia zapłaty,
 - 1 123,20 zł od dnia 1 maja 2022 roku do dnia zapłaty,
 - 1 123,20 zł od dnia 1 czerwca 2022 roku do dnia zapłaty,
- 1 123,20 zł od dnia 1 lipca 2022 roku do dnia zapłaty,
- 1 123,20 zł od dnia 1 sierpnia 2022 roku do dnia zapłaty,
 - 1 123,20 zł od dnia 1 września 2022 roku do dnia zapłaty,
 - 1 123,20 zł od dnia 1 października 2022 roku do dnia zapłaty,
 - 1 133,06 zł od dnia 1 listopada 2022 roku do dnia zapłaty,
 - 1 133,06 zł od dnia 1 grudnia 2022 roku do dnia zapłaty,
 - 1 133,06 zł od dnia 1 stycznia 2023 roku do dnia zapłaty,
 - 1 776,37 zł od dnia 1 lutego 2023 roku do dnia zapłaty,
 - 1 776,37 zł od dnia 1 marca 2023 roku do dnia zapłaty,

- 1 776,37 zł od dnia 1 kwietnia 2023 roku do dnia zapłaty,
- 1 741,61 zł od dnia 1 maja 2023 roku do dnia zapłaty,
- 1 776,37 zł od dnia 1 czerwca 2023 roku do dnia zapłaty,
- 1 776,37 zł od dnia 1 lipca 2023 roku do dnia zapłaty,
- 1 776,37 zł od dnia 1 sierpnia 2023 roku do dnia zapłaty,
- 1 776,37 zł od dnia 1 września 2023 roku do dnia zapłaty,
- 1 776,37 zł od dnia 1 października 2023 roku do dnia zapłaty,

7. E. W. - 33 539,85 zł z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od kwot:

- 1 285,84 zł od dnia 1 lutego 2022 roku do dnia zapłaty,
- 1 285,84 zł od dnia 1 marca 2022 roku do dnia zapłaty,
- 1 285,84 zł od dnia 1 kwietnia 2022 roku do dnia zapłaty,
- 1 285,84 zł od dnia 1 maja 2022 roku do dnia zapłaty,
- 1 285,84 zł od dnia 1 czerwca 2022 roku do dnia zapłaty,
- 1 285,84 zł od dnia 1 lipca 2022 roku do dnia zapłaty,
- 1 285,84 zł od dnia 1 sierpnia 2022 roku do dnia zapłaty,
- 1 285,84 zł od dnia 1 września 2022 roku do dnia zapłaty,
- 1 285,84 zł od dnia 1 października 2022 roku do dnia zapłaty,
- 1 252,51 zł od dnia 1 listopada 2022 roku do dnia zapłaty,
- 1 285,84 zł od dnia 1 grudnia 2022 roku do dnia zapłaty,
- 1 285,84 zł od dnia 1 stycznia 2023 roku do dnia zapłaty,
- 2 015,90 zł od dnia 1 lutego 2023 roku do dnia zapłaty,
- 2 015,90 zł od dnia 1 marca 2023 roku do dnia zapłaty,
- 2 015,90 zł od dnia 1 kwietnia 2023 roku do dnia zapłaty,
- 2 015,90 zł od dnia 1 maja 2023 roku do dnia zapłaty,
- 2 015,90 zł od dnia 1 czerwca 2023 roku do dnia zapłaty,
- 2 015,90 zł od dnia 1 lipca 2023 roku do dnia zapłaty,
- 2 015,90 zł od dnia 1 sierpnia 2023 roku do dnia zapłaty,
- 2 015,90 zł od dnia 1 września 2023 roku do dnia zapłaty,
- 2 015,90 zł od dnia 1 października 2023 roku do dnia zapłaty,

8. I. K. - 30 233,96 zł z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od kwot:

- 1 142,91 zł od dnia 1 lutego 2022 roku do dnia zapłaty,
- 1 217,21 zł od dnia 1 marca 2022 roku do dnia zapłaty,
- 1 142,91 zł od dnia 1 kwietnia 2022 roku do dnia zapłaty,
- 1 142,91 zł od dnia 1 maja 2022 roku do dnia zapłaty,
- 1 142,91 zł od dnia 1 czerwca 2022 roku do dnia zapłaty,
- 1 142,91 zł od dnia 1 lipca 2022 roku do dnia zapłaty,
- 1 152,76 zł od dnia 1 sierpnia 2022 roku do dnia zapłaty,
- 1 130,44 zł od dnia 1 września 2022 roku do dnia zapłaty,
- 1 152,76 zł od dnia 1 października 2022 roku do dnia zapłaty,
- 1 152,76 zł od dnia 1 listopada 2022 roku do dnia zapłaty,
- 1 152,76 zł od dnia 1 grudnia 2022 roku do dnia zapłaty,
- 1 122,99 zł od dnia 1 stycznia 2023 roku do dnia zapłaty,
- 1 807,26 zł od dnia 1 lutego 2023 roku do dnia zapłaty,
- 1 807,26 zł od dnia 1 marca 2023 roku do dnia zapłaty,
- 1 807,26 zł od dnia 1 kwietnia 2023 roku do dnia zapłaty,
- 1 807,26 zł od dnia 1 maja 2023 roku do dnia zapłaty,
- 1 807,26 zł od dnia 1 czerwca 2023 roku do dnia zapłaty,
- 1 807,26 zł od dnia 1 lipca 2023 roku do dnia zapłaty,
- 1 822,71 zł od dnia 1 sierpnia 2023 roku do dnia zapłaty,
- 1 822,71 zł od dnia 1 września 2023 roku do dnia zapłaty,
- 1 948,75 zł od dnia 1 października 2023 roku do dnia zapłaty.

Pozwany Sąd Rejonowy (...)w Ł. nie uznał powództw i wniósł o ich oddalenie w całości.

Sąd Rejonowy Sąd Pracy w Zduńskiej Woli, wyrokiem z 8 grudnia 2023 roku:

I. w sprawie E. M.:

1. zasądził od pozwanego Sądu Rejonowego (...) w Ł. na rzecz powódki E. M. kwotę 34 750,46 zł (trzydzieści cztery tysiące siedemset pięćdziesiąt złotych i czterdzieści sześć groszy) z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od kwot:

- 1 380,55 zł (jeden tysiąc trzysta osiemdziesiąt złotych i pięćdziesiąt pięć groszy) od dnia 1 lutego 2022 roku do dnia zapłaty,

- 966,26 zł (dziewięćset sześćdziesiąt sześć złotych i dwadzieścia sześć groszy) od dnia 1 marca 2022 roku do dnia zapłaty,
- 1 599,93 zł (jeden tysiąc pięćset dziewięćdziesiąt dziewięć złotych i dziewięćdziesiąt trzy grosze) od dnia 1 kwietnia 2022 roku do dnia zapłaty,
- 1 138,05 zł (jeden tysiąc sto trzydzieści osiem złotych i pięć groszy) od dnia 1 maja

2022 roku do dnia zapłaty,

- 1 380,55 zł (jeden tysiąc trzysta osiemdziesiąt złotych i pięćdziesiąt pięć groszy) od dnia 1 czerwca 2022 roku do dnia zapłaty,
- 1 319,80 zł (jeden tysiąc trzysta dziewięćdziesiąt złotych i osiemdziesiąt groszy) od dnia 1 lipca 2022 roku do dnia zapłaty,
- 1 153,52 zł (jeden tysiąc sto pięćdziesiąt trzy złote i pięćdziesiąt dwa grosze) od dnia 1 sierpnia 2022 roku do dnia zapłaty,
- 1 423,41 zł (jeden tysiąc czterysta dwadzieścia trzy złote i czterdzieści jeden groszy) od dnia 1 września 2022 roku do dnia zapłaty,
- 286,75 zł (dwieście osiemdziesiąt sześć złotych i siedemdziesiąt pięć groszy) od dnia 1 października 2022 roku do dnia zapłaty,
- 1 831,98 zł (jeden tysiąc osiemset trzydzieści jeden złotych i dziewięćdziesiąt osiem groszy) od dnia 1 listopada 2022 roku do dnia zapłaty,
- 1 434,13 zł (jeden tysiąc czterysta trzydzieści cztery złote i trzynaście groszy) od dnia 1 grudnia 2022 roku do dnia zapłaty,
- 1 316,06 zł (jeden tysiąc trzysta szesnaście złotych i sześć groszy) od dnia 1 stycznia

2023 roku do dnia zapłaty,

- 2 248,10 zł (dwa tysiące dwieście czterdzieści osiem złotych i dziesięć groszy) od dnia 1 lutego 2023 roku do dnia zapłaty,
- 2 248,10 zł (dwa tysiące dwieście czterdzieści osiem złotych i dziesięć groszy) od dnia 1 marca 2023 roku do dnia zapłaty,
- 1 967,45 zł (jeden tysiąc dziewięćset sześćdziesiąt siedem złotych i czterdzieści pięć groszy) od dnia 1 kwietnia 2023 roku do dnia zapłaty,
- 2 248,10 zł (dwa tysiące dwieście czterdzieści osiem złotych i dziesięć groszy) od dnia 1 maja 2023 roku do dnia zapłaty,
- 2 248,10 zł (dwa tysiące dwieście czterdzieści osiem złotych i dziesięć groszy) od dnia 1 czerwca 2023 roku do dnia zapłaty,
- 1 885,64 zł (jeden tysiąc osiemset osiemdziesiąt pięć złotych i sześćdziesiąt cztery grosze) od dnia 1 lipca 2023 roku do dnia zapłaty,

- 2 177,78 zł (dwa tysiące sto siedemdziesiąt siedem złotych i siedemdziesiąt osiem groszy) od dnia 1 sierpnia 2023 roku do dnia zapłaty,
- 2 248,10 zł (dwa tysiące dwieście czterdzieści osiem złotych i dziesięć groszy) od dnia 1 września 2023 roku do dnia zapłaty,
- 2 248,10 zł (dwa tysiące dwieście czterdzieści osiem złotych i dziesięć groszy) od dnia 1 października 2023 roku do dnia zapłaty,

2. nakazał pobrać od pozwanego Sądu Rejonowego (...) w Ł. na rzecz Skarbu Państwa - Sądu Rejonowego w Zduńskiej Woli kwotę 1 738,00 zł (jeden tysiąc siedemset trzydzieści osiem złotych) tytułem zwrotu opłaty, od uiszczenia której powódka była zwolniona,

3. wyrokowi w pkt 1.1 nadał rygor natychmiastowej wykonalności do kwoty 17 196,11 zł (siedemnaście tysięcy sto dziewięćdziesiąt sześć złotych i jedenaście groszy),

II. w sprawie A. J.:

1. zasądził od pozwanego Sądu Rejonowego (...) w Ł. na rzecz powódki A. J. kwotę 30 132,02 zł (trzydzieści tysięcy sto trzydzieści dwa złote i dwa grosze) z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od kwot:

- 1 053,60 zł (jeden tysiąc pięćdziesiąt trzy złote i sześćdziesiąt groszy) od dnia 1 lutego 2022 roku do dnia zapłaty,
- 1 192,09 zł (jeden tysiąc sto dziewięćdziesiąt dwa złote i dziewięć groszy) od dnia 1 marca 2022 roku do dnia zapłaty,
- 1 142,91 zł (jeden tysiąc sto czterdzieści dwa złote i dziewięćdziesiąt jeden groszy) od dnia 1 kwietnia 2022 roku do dnia zapłaty,
- 681,13 zł (sześćset osiemdziesiąt jeden złotych i trzynaście groszy) od dnia 1 maja 2022 roku do dnia zapłaty,
- 1 566,68 zł (jeden tysiąc pięćset sześćdziesiąt sześć złotych i sześćdziesiąt osiem groszy) od dnia 1 czerwca 2022 roku do dnia zapłaty,
- 1 142,91 zł (jeden tysiąc sto czterdzieści dwa złote i dziewięćdziesiąt jeden groszy) od dnia 1 lipca 2022 roku do dnia zapłaty,
- 1 142,91 zł (jeden tysiąc sto czterdzieści dwa złote i dziewięćdziesiąt jeden groszy) od dnia 1 sierpnia 2022 roku do dnia zapłaty,
- 791,40 zł (siedemset dziewięćdziesiąt jeden złotych i czterdzieści groszy) od dnia 1 września 2022 roku do dnia zapłaty,
- 1 200,85 zł (jeden tysiąc dwieście złotych i osiemdziesiąt pięć groszy) od dnia 1 października 2022 roku do dnia zapłaty,
- 1 211,19 zł (jeden tysiąc dwieście jedenaście złotych i dziewięćnaście groszy) od dnia 1 listopada 2022 roku do dnia zapłaty,
- 1 211,19 zł (jeden tysiąc dwieście jedenaście złotych i dziewięćnaście groszy) od dnia 1 grudnia 2022 roku do dnia zapłaty,
- 1 097,78 zł (jeden tysiąc dziewięćdziesiąt siedem złotych i siedemdziesiąt osiem groszy) od dnia 1 stycznia 2023 roku do dnia zapłaty,

- 1 763,97 zł (jeden tysiąc siedemset sześćdziesiąt trzy złote i dziewięćdziesiąt siedem groszy) od dnia 1 lutego 2023 roku do dnia zapłaty,
- 1 898,87 zł (jeden tysiąc osiemset dziewięćdziesiąt osiem złotych i osiemdziesiąt siedem groszy) od dnia 1 marca 2023 roku do dnia zapłaty,
- 1 776,22 zł (jeden tysiąc siedemset siedemdziesiąt sześć złotych i dwadzieścia dwa grosze) od dnia 1 kwietnia 2023 roku do dnia zapłaty,
- 1 898,87 zł (jeden tysiąc osiemset dziewięćdziesiąt osiem złotych i osiemdziesiąt siedem groszy) od dnia 1 maja 2023 roku do dnia zapłaty,
- 1 898,87 zł (jeden tysiąc osiemset dziewięćdziesiąt osiem złotych i osiemdziesiąt siedem groszy) od dnia 1 czerwca 2023 roku do dnia zapłaty,
- 1 898,87 zł (jeden tysiąc osiemset dziewięćdziesiąt osiem złotych i osiemdziesiąt siedem groszy) od dnia 1 lipca 2023 roku do dnia zapłaty,
- 1 763,97 zł (jeden tysiąc siedemset sześćdziesiąt trzy złote i dziewięćdziesiąt siedem groszy) od dnia 1 sierpnia 2023 roku do dnia zapłaty,
- 1 898,87 zł (jeden tysiąc osiemset dziewięćdziesiąt osiem złotych i osiemdziesiąt siedem groszy) od dnia 1 września 2023 roku do dnia zapłaty,
- 1 898,87 zł (jeden tysiąc osiemset dziewięćdziesiąt osiem złotych i osiemdziesiąt siedem groszy) od dnia 1 października 2023 roku do dnia zapłaty,

2. nakazał pobrać od pozwanego Sądu Rejonowego (...) w Ł. na rzecz Skarbu Państwa - Sądu Rejonowego w Zduńskiej Woli kwotę 1 507,00 zł (jeden tysiąc pięćset siedem złotych) tytułem zwrotu opłaty, od uiszczenia której powódka była zwolniona,

3. wyrokowi w pkt II.1 nadał rygor natychmiastowej wykonalności do kwoty 14 523,54 zł (czternaście tysięcy pięćset dwadzieścia trzy złote i pięćdziesiąt cztery grosze),

III. **w sprawie M. S.:**

1. zasądził od pozwanego Sądu Rejonowego (...) w Ł. na rzecz powódki M. S. kwotę 33 266,06 zł (trzydzieści trzy tysiące dwieście sześćdziesiąt sześć złotych i sześć groszy) z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od kwot:

- 1 182,32 zł (jeden tysiąc sto osiemdziesiąt dwa złote i trzydzieści dwa grosze) od dnia 1 lutego 2022 roku do dnia zapłaty,
- 1 773,47 zł (jeden tysiąc siedemset siedemdziesiąt trzy złote i czterdzieści siedem groszy) od dnia 1 lutego 2022 roku do dnia zapłaty,
- 1 182,32 zł (jeden tysiąc sto osiemdziesiąt dwa złote i trzydzieści dwa grosze) od dnia 1 marca 2022 roku do dnia zapłaty,
- 1 182,32 zł (jeden tysiąc sto osiemdziesiąt dwa złote i trzydzieści dwa grosze) od dnia 1 kwietnia 2022 roku do dnia zapłaty,
- 1 182,32 zł (jeden tysiąc sto osiemdziesiąt dwa złote i trzydzieści dwa grosze) od dnia 1 maja 2022 roku do dnia zapłaty,

- 1 182,32 zł (jeden tysiąc sto osiemdziesiąt dwa złote i trzydzieści dwa grosze) od dnia 1 czerwca 2022 roku do dnia zapłaty,
- 1 182,32 zł (jeden tysiąc sto osiemdziesiąt dwa złote i trzydzieści dwa grosze) od dnia 1 lipca 2022 roku do dnia zapłaty,
- 1 182,32 zł (jeden tysiąc sto osiemdziesiąt dwa złote i trzydzieści dwa grosze) od dnia 1 sierpnia 2022 roku do dnia zapłaty,
- 818,68 zł (osiemset osiemnaście złotych i sześćdziesiąt osiem groszy) od dnia 1 września 2022 roku do dnia zapłaty,
- 498,01 zł (czteryście dziewięćdziesiąt osiem złotych i jeden grosz) od dnia 1 października 2022 roku do dnia zapłaty,
- 1 187,12 zł (jeden tysiąc osiemset osiemdziesiąt siedem złotych i dwanaście groszy) od dnia 1 listopada 2022 roku do dnia zapłaty,
- 1 242,25 zł (jeden tysiąc dwieście czterdzieści dwa złote i dwadzieścia pięć groszy) od dnia 1 grudnia 2022 roku do dnia zapłaty,
- 1 242,25 zł (jeden tysiąc dwieście czterdzieści dwa złote i dwadzieścia pięć groszy) od dnia 1 stycznia 2023 roku do dnia zapłaty,
- 1 947,56 zł (jeden tysiąc dziewięćset czterdzieści siedem złotych i pięćdziesiąt sześć groszy) od dnia 1 lutego 2023 roku do dnia zapłaty,
- 1 947,56 zł (jeden tysiąc dziewięćset czterdzieści siedem złotych i pięćdziesiąt sześć groszy) od dnia 1 marca 2023 roku do dnia zapłaty,
- 1 947,56 zł (jeden tysiąc dziewięćset czterdzieści siedem złotych i pięćdziesiąt sześć groszy) od dnia 1 kwietnia 2023 roku do dnia zapłaty,
- 1 947,56 zł (jeden tysiąc dziewięćset czterdzieści siedem złotych i pięćdziesiąt sześć groszy) od dnia 1 maja 2023 roku do dnia zapłaty,
- 1 947,56 zł (jeden tysiąc dziewięćset czterdzieści siedem złotych i pięćdziesiąt sześć groszy) od dnia 1 czerwca 2023 roku do dnia zapłaty,
- 1 947,56 zł (jeden tysiąc dziewięćset czterdzieści siedem złotych i pięćdziesiąt sześć groszy) od dnia 1 lipca 2023 roku do dnia zapłaty,
- 1 947,56 zł (jeden tysiąc dziewięćset czterdzieści siedem złotych i pięćdziesiąt sześć groszy) od dnia 1 sierpnia 2023 roku do dnia zapłaty,
- 1 947,56 zł (jeden tysiąc dziewięćset czterdzieści siedem złotych i pięćdziesiąt sześć groszy) od dnia 1 września 2023 roku do dnia zapłaty,
- 1 947,56 zł (jeden tysiąc dziewięćset czterdzieści siedem złotych i pięćdziesiąt sześć groszy) od dnia 1 października 2023 roku do dnia zapłaty,

2. nakazał pobrać od pozwanego Sądu Rejonowego (...) w Ł. na rzecz Skarbu Państwa - Sądu Rejonowego w Zduńskiej Woli kwotę 1 664,00 zł (jeden tysiąc sześćset sześćdziesiąt cztery złote) tytułem zwrotu opłaty, od uiszczenia której powódka była zwolniona,

3. wyrokowi w pkt III. 1 nadał rygor natychmiastowej wykonalności do kwoty 14 895,94 zł (czternaście tysięcy osiemset dziewięćdziesiąt pięć złotych i dziewięćdziesiąt cztery grosze).

IV. **w sprawie E. L.:**

1. zasądził od pozwanego Sądu Rejonowego (...) w Ł. na rzecz powódki E. L. kwotę 29 784,56 zł (dwadzieścia dziewięć tysięcy siedemset osiemdziesiąt cztery złote i pięćdziesiąt sześć groszy) z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od kwot:

- 1 076,57 zł (jeden tysiąc siedemdziesiąt sześć złotych i pięćdziesiąt siedem groszy) od dnia 1 lutego 2022 roku do dnia zapłaty,
- 1 142,91 zł (jeden tysiąc sto czterdzieści dwa złote i dziewięćdziesiąt jeden groszy) od dnia 1 marca 2022 roku do dnia zapłaty,
- 1 123,85 zł (jeden tysiąc sto dwadzieścia trzy złote i osiemdziesiąt pięć groszy) od dnia 1 kwietnia 2022 roku do dnia zapłaty,
- 1 075,90 zł (jeden tysiąc siedemdziesiąt pięć złotych i dziewięćdziesiąt groszy) od dnia 1 maja 2022 roku do dnia zapłaty,
- 1 152,76 zł (jeden tysiąc sto pięćdziesiąt dwa złote i siedemdziesiąt sześć groszy) od dnia 1 czerwca 2022 roku do dnia zapłaty,
- 1 152,76 zł (jeden tysiąc sto pięćdziesiąt dwa złote i siedemdziesiąt sześć groszy) od dnia 1 lipca 2022 roku do dnia zapłaty,
- 1 152,76 zł (jeden tysiąc sto pięćdziesiąt dwa złote i siedemdziesiąt sześć groszy) od dnia 1 sierpnia 2022 roku do dnia zapłaty,
- 1 130,44 zł (jeden tysiąc sto trzydzieści złotych i czterdzieści cztery grosze) od dnia 1 września 2022 roku do dnia zapłaty,
- 1 152,76 zł (jeden tysiąc sto pięćdziesiąt dwa złote i siedemdziesiąt sześć groszy) od dnia 1 października 2022 roku do dnia zapłaty,
- 1 122,99 zł (jeden tysiąc sto dwadzieścia dwa złote i dziewięćdziesiąt dziewięć groszy) od dnia 1 listopada 2022 roku do dnia zapłaty,
- 1 152,76 zł (jeden tysiąc sto pięćdziesiąt dwa złote i siedemdziesiąt sześć groszy) od dnia 1 grudnia 2022 roku do dnia zapłaty,
- 1 152,76 zł (jeden tysiąc sto pięćdziesiąt dwa złote i siedemdziesiąt sześć groszy) od dnia 1 stycznia 2023 roku do dnia zapłaty,
- 1 807,26 zł (jeden tysiąc osiemset siedem złotych i dwadzieścia sześć groszy) od dnia 1 lutego 2023 roku do dnia zapłaty,
- 1 467,63 zł (jeden tysiąc czterysta sześćdziesiąt siedem złotych i sześćdziesiąt trzy grosze) od dnia 1 marca 2023 roku do dnia zapłaty,
- 1 984,19 zł (jeden tysiąc dziewięćset osiemdziesiąt cztery złote

i dziewiętnaście groszy) od dnia 1 kwietnia 2023 roku do dnia zapłaty,

- 1 822,71 zł (jeden tysiąc osiemset dwadzieścia dwa złote i siedemdziesiąt jeden groszy) od dnia 1 maja 2023 roku do dnia zapłaty,
- 1 822,71 zł (jeden tysiąc osiemset dwadzieścia dwa złote i siedemdziesiąt jeden groszy) od dnia 1 czerwca 2023 roku do dnia zapłaty,
- 1 822,71 zł (jeden tysiąc osiemset dwadzieścia dwa złote i siedemdziesiąt jeden groszy) od dnia 1 lipca 2023 roku do dnia zapłaty,
- 1 822,71 zł (jeden tysiąc osiemset dwadzieścia dwa złote i siedemdziesiąt jeden groszy) od dnia 1 sierpnia 2023 roku do dnia zapłaty,
- 1 822,71 zł (jeden tysiąc osiemset dwadzieścia dwa złote i siedemdziesiąt jeden groszy) od dnia 1 września 2023 roku do dnia zapłaty,
- 1 822,71 zł (jeden tysiąc osiemset dwadzieścia dwa złote i siedemdziesiąt jeden groszy) od dnia 1 października 2023 roku do dnia zapłaty,

2. nakazał pobrać od pozwanego Sądu Rejonowego (...) w Ł. na rzecz Skarbu Państwa - Sądu Rejonowego w Zduńskiej Woli kwotę 1 490,00 zł (jeden tysiąc czterysta dziewięćdziesiąt złotych) tytułem zwrotu opłaty, od uiszczenia której powódka była zwolniona,

3. wyrokowi w pkt IV. 1 nadał rygor natychmiastowej wykonalności do kwoty 13 940,98 zł (trzynaście tysięcy dziewięćset czterdzieści złotych i dziewięćdziesiąt osiem groszy),

V. w sprawie A. M.:

1. zasądził od pozwanego Sądu Rejonowego (...) w Ł. na rzecz powódki A. M. kwotę 32 592,85 zł (trzydzieści dwa tysiące pięćset dziewięćdziesiąt dwa złote i osiemdziesiąt pięć groszy) z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od kwot:

- 1 253,70 zł (jeden tysiąc dwieście pięćdziesiąt trzy złote i siedemdziesiąt groszy) od dnia 1 lutego 2022 roku do dnia zapłaty,
- 1 253,70 zł (jeden tysiąc dwieście pięćdziesiąt trzy złote i siedemdziesiąt groszy) od dnia 1 marca 2022 roku do dnia zapłaty,
- 1 253,70 zł (jeden tysiąc dwieście pięćdziesiąt trzy złote i siedemdziesiąt groszy) od dnia 1 kwietnia 2022 roku do dnia zapłaty,
- 649,69 zł (sześćset czterdzieści dziewięć złotych i sześćdziesiąt dziewięć groszy) od dnia 1 maja 2022 roku do dnia zapłaty,
- 1 733,22 zł (jeden tysiąc siedemset trzydzieści trzy złote i dwadzieścia dwa grosze) od dnia 1 czerwca 2022 roku do dnia zapłaty,
- 1 264,41 zł (jeden tysiąc dwieście sześćdziesiąt cztery złote i czterdzieści jeden groszy) od dnia 1 lipca 2022 roku do dnia zapłaty,
- 1 264,41 zł (jeden tysiąc dwieście sześćdziesiąt cztery złote i czterdzieści jeden groszy) od dnia 1 sierpnia 2022 roku do dnia zapłaty,

- 1 231,65 zł (jeden tysiąc dwieście trzydzieści jeden złotych i sześćdziesiąt pięć groszy) od dnia 1 września 2022 roku do dnia zapłaty,
- 1 264,41 zł (jeden tysiąc dwieście sześćdziesiąt cztery złote i czterdzieści jeden groszy) od dnia 1 października 2022 roku do dnia zapłaty,
- 1 264,41 zł (jeden tysiąc dwieście sześćdziesiąt cztery złote i czterdzieści jeden groszy) od dnia 1 listopada 2022 roku do dnia zapłaty,
- 1 264,41 zł (jeden tysiąc dwieście sześćdziesiąt cztery złote i czterdzieści jeden groszy) od dnia 1 grudnia 2022 roku do dnia zapłaty,
- 1 264,41 zł (jeden tysiąc dwieście sześćdziesiąt cztery złote i czterdzieści jeden groszy) od dnia 1 stycznia 2023 roku do dnia zapłaty,
- 1 318,40 zł (jeden tysiąc trzysta osiemnaście złotych i czterdzieści groszy) od dnia 1 lutego 2023 roku do dnia zapłaty,
- 2 526,65 zł (dwa tysiące pięćset dwadzieścia sześć złotych i sześćdziesiąt pięć groszy) od dnia 1 marca 2023 roku do dnia zapłaty,
- **1 982,30 zł (jeden tysiąc dziewięćset osiemdziesiąt dwa złote i trzydzieści groszy) od dnia 1 kwietnia 2023 roku do dnia zapłaty,**
- 1 999,10 zł (jeden tysiąc dziewięćset dziewięćdziesiąt dziewięć złotych i dziesięć groszy) od dnia 1 maja 2023 roku do dnia zapłaty,
- 1 999,10 zł (jeden tysiąc dziewięćset dziewięćdziesiąt dziewięć złotych i dziesięć groszy) od dnia 1 czerwca 2023 roku do dnia zapłaty,
- 1 872,56 zł (jeden tysiąc osiemset siedemdziesiąt dwa złote i pięćdziesiąt sześć groszy) od dnia 1 lipca 2023 roku do dnia zapłaty,
- 1 934,42 zł (jeden tysiąc dziewięćset trzydzieści cztery złote i czterdzieści dwa grosze) od dnia 1 sierpnia 2023 roku do dnia zapłaty,
- 1 999,10 zł (jeden tysiąc dziewięćset dziewięćdziesiąt dziewięć złotych i dziesięć groszy) od dnia 1 września 2023 roku do dnia zapłaty,
- 1 999,10 zł (jeden tysiąc dziewięćset dziewięćdziesiąt dziewięć złotych i dziesięć groszy) od dnia 1 października 2023 roku do dnia zapłaty,

2. nakazał pobrać od pozwanego Sądu Rejonowego (...) w Ł. na rzecz Skarbu Państwa - Sądu Rejonowego w Zduńskiej Woli kwotę 1 630,00 zł (jeden tysiąc sześćset trzydzieści złotych) tytułem zwrotu opłaty, od uiszczenia której powódka była zwolniona,

3. wyrokowi w pkt V.l nadał rygor natychmiastowej wykonalności do kwoty 15 290,11 zł (piętnaście tysięcy dwieście dziewięćdziesiąt złotych i jedenaście groszy),

VI. **w sprawie** M. M.:

1. zasądził od pozwanego Sądu Rejonowego (...) w Ł. na rzecz powódki M. M. kwotę 29 453,28 zł (dwadzieścia dziewięć tysięcy czterysta pięćdziesiąt trzy złote i dwadzieścia osiem groszy) z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od kwot:

- 1 035,33 zł (jeden tysiąc trzydzieści pięć złotych i trzydzieści trzy grosze) od dnia 1 lutego 2022 roku do dnia zapłaty,
- 1 203,80 zł (jeden tysiąc dwieście trzy złote i osiemdziesiąt groszy) od dnia 1 marca 2022 roku do dnia zapłaty,
- 1 123,20 zł (jeden tysiąc sto dwadzieścia trzy złote i dwadzieścia groszy) od dnia 1 kwietnia 2022 roku do dnia zapłaty,
- 1 123,20 zł (jeden tysiąc sto dwadzieścia trzy złote i dwadzieścia groszy) od dnia 1 maja 2022 roku do dnia zapłaty,
- 1 123,20 zł (jeden tysiąc sto dwadzieścia trzy złote i dwadzieścia groszy) od dnia 1 czerwca 2022 roku do dnia zapłaty,
- 1 123,20 zł (jeden tysiąc sto dwadzieścia trzy złote i dwadzieścia groszy) od dnia 1 lipca 2022 roku do dnia zapłaty,
- 1 123,20 zł (jeden tysiąc sto dwadzieścia trzy złote i dwadzieścia groszy) od dnia 1 sierpnia 2022 roku do dnia zapłaty,
- 1 123,20 zł (jeden tysiąc sto dwadzieścia trzy złote i dwadzieścia groszy) od dnia 1 września 2022 roku do dnia zapłaty,
- 1 123,20 zł (jeden tysiąc sto dwadzieścia trzy złote i dwadzieścia groszy) od dnia 1 października 2022 roku do dnia zapłaty,
- 1 133,06 zł (jeden tysiąc sto trzydzieści trzy złote i sześć groszy) od dnia 1 listopada 2022 roku do dnia zapłaty,
- 1 133,06 zł (jeden tysiąc sto trzydzieści trzy złote i sześć groszy) od dnia 1 grudnia 2022 roku do dnia zapłaty,
- 1 133,06 zł (jeden tysiąc sto trzydzieści trzy złote i sześć groszy) od dnia 1 stycznia 2023 roku do dnia zapłaty,
- 1 776,37 zł (jeden tysiąc siedemset siedemdziesiąt sześć złotych i trzydzieści siedem groszy) od dnia 1 lutego 2023 roku do dnia zapłaty,
- 1 776,37 zł (jeden tysiąc siedemset siedemdziesiąt sześć złotych i trzydzieści siedem groszy) od dnia 1 marca 2023 roku do dnia zapłaty,
- 1 776,37 zł (jeden tysiąc siedemset siedemdziesiąt sześć złotych i trzydzieści siedem groszy) od dnia 1 kwietnia 2023 roku do dnia zapłaty,
- 1 741,61 zł (jeden tysiąc siedemset czterdzieści jeden złotych i sześćdziesiąt jeden groszy) od dnia 1 maja 2023 roku do dnia zapłaty,
- 1 776,37 zł (jeden tysiąc siedemset siedemdziesiąt sześć złotych i trzydzieści siedem groszy) od dnia 1 czerwca 2023 roku do dnia zapłaty,
- 1 776,37 zł (jeden tysiąc siedemset siedemdziesiąt sześć złotych i trzydzieści siedem groszy) od dnia 1 lipca 2023 roku do dnia zapłaty,
- 1 776,37 zł (jeden tysiąc siedemset siedemdziesiąt sześć złotych i trzydzieści siedem groszy) od dnia 1 sierpnia 2023 roku do dnia zapłaty,
- 1 776,37 zł (jeden tysiąc siedemset siedemdziesiąt sześć złotych i trzydzieści siedem groszy) od dnia 1 września 2023 roku do dnia zapłaty,

- 1 776,37 zł (jeden tysiąc siedemset siedemdziesiąt sześć złotych i trzydzieści siedem groszy) od dnia 1 października 2023 roku do dnia zapłaty,
2. nakazał pobrać od pozwanego Sądu Rejonowego (...) w Ł. na rzecz Skarbu Państwa - Sądu Rejonowego w Zduńskiej Woli kwotę 1 473,00 zł (jeden tysiąc czterysta siedemdziesiąt trzy złote) tytułem zwrotu opłaty, od uiszczenia której powódka była zwolniona,
3. wyrokowi w pkt VI. 1 nadał rygor natychmiastowej wykonalności do kwoty 13 586,55 zł (trzynaście tysięcy pięćset osiemdziesiąt sześć złotych i pięćdziesiąt pięć groszy),

VII. **w sprawie E. W.:**

1. zasądził od pozwanego Sądu Rejonowego (...) w Ł. na rzecz powódki E. W. kwotę 33 539,85 zł (trzydzieści trzy tysiące pięćset trzydzieści dziewięć złotych i osiemdziesiąt pięć groszy) z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od kwot:
- 1 285,84 zł (jeden tysiąc dwieście osiemdziesiąt pięć złotych i osiemdziesiąt cztery grosze) od dnia 1 lutego 2022 roku do dnia zapłaty,
 - 1 285,84 zł (jeden tysiąc dwieście osiemdziesiąt pięć złotych i osiemdziesiąt cztery grosze) od dnia 1 marca 2022 roku do dnia zapłaty,
 - 1 285,84 zł (jeden tysiąc dwieście osiemdziesiąt pięć złotych i osiemdziesiąt cztery grosze) od dnia 1 kwietnia 2022 roku do dnia zapłaty,
 - 1 285,84 zł (jeden tysiąc dwieście osiemdziesiąt pięć złotych i osiemdziesiąt cztery grosze) od dnia 1 maja 2022 roku do dnia zapłaty,
 - 1 285,84 zł (jeden tysiąc dwieście osiemdziesiąt pięć złotych i osiemdziesiąt cztery grosze) od dnia 1 czerwca 2022 roku do dnia zapłaty,
 - 1 285,84 zł (jeden tysiąc dwieście osiemdziesiąt pięć złotych i osiemdziesiąt cztery grosze) od dnia 1 lipca 2022 roku do dnia zapłaty,
 - 1 285,84 zł (jeden tysiąc dwieście osiemdziesiąt pięć złotych i osiemdziesiąt cztery grosze) od dnia 1 sierpnia 2022 roku do dnia zapłaty,
 - 1 285,84 zł (jeden tysiąc dwieście osiemdziesiąt pięć złotych i osiemdziesiąt cztery grosze) od dnia 1 września 2022 roku do dnia zapłaty,
 - 1 285,84 zł (jeden tysiąc dwieście osiemdziesiąt pięć złotych i osiemdziesiąt cztery grosze) od dnia 1 października 2022 roku do dnia zapłaty,
 - 1 252,51 zł (jeden tysiąc dwieście pięćdziesiąt dwa złote i pięćdziesiąt jeden groszy) od dnia 1 listopada 2022 roku do dnia zapłaty,
 - 1 285,84 zł (jeden tysiąc dwieście osiemdziesiąt pięć złotych i osiemdziesiąt cztery grosze) od dnia 1 grudnia 2022 roku do dnia zapłaty,
 - 1 285,84 zł (jeden tysiąc dwieście osiemdziesiąt pięć złotych i osiemdziesiąt cztery grosze) od dnia 1 stycznia 2023 roku do dnia zapłaty,
 - 2 015,90 zł (dwa tysiące piętnaście złotych i dziewięćdziesiąt groszy) od dnia 1 lutego 2023 roku do dnia zapłaty,
 - 2 015,90 zł (dwa tysiące piętnaście złotych i dziewięćdziesiąt groszy) od dnia 1 marca 2023 roku do dnia zapłaty,

- 2 015,90 zł (dwa tysiące piętnaście złotych i dziewięćdziesiąt groszy) od dnia 1 kwietnia 2023 roku do dnia zapłaty,
- 2 015,90 zł (dwa tysiące piętnaście złotych i dziewięćdziesiąt groszy) od dnia 1 maja 2023 roku do dnia zapłaty,
- 2 015,90 zł (dwa tysiące piętnaście złotych i dziewięćdziesiąt groszy) od dnia 1 czerwca 2023 roku do dnia zapłaty,
- 2 015,90 zł (dwa tysiące piętnaście złotych i dziewięćdziesiąt groszy) od dnia 1 lipca 2023 roku do dnia zapłaty,
- 2 015,90 zł (dwa tysiące piętnaście złotych i dziewięćdziesiąt groszy) od dnia 1 sierpnia 2023 roku do dnia zapłaty,
- 2 015,90 zł (dwa tysiące piętnaście złotych i dziewięćdziesiąt groszy) od dnia 1 września 2023 roku do dnia zapłaty,
- 2 015,90 zł (dwa tysiące piętnaście złotych i dziewięćdziesiąt groszy) od dnia 1 października 2023 roku do dnia zapłaty,

2. nakazał pobrać od pozwanego Sądu Rejonowego (...) w Ł. na rzecz Skarbu Państwa - Sądu Rejonowego w Zduńskiej Woli kwotę 1 678,00 zł (jeden tysiąc sześćset siedemdziesiąt osiem złotych) tytułem zwrotu opłaty, od uiszczenia której powódka była zwolniona,

3. wyrokowi w pkt VII. 1 nadał rygor natychmiastowej wykonalności do kwoty 15 418,60 zł (piętnaście tysięcy czterysta osiemnaście złotych i sześćdziesiąt groszy),

VIII. **w sprawie I. K.:**

1. zasądził od pozwanego Sądu Rejonowego (...) w Ł. na rzecz powódki I. K. kwotę 30 233,96 zł (trzydzieści tysięcy dwieście trzydzieści trzy złote i dziewięćdziesiąt sześć groszy) z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od kwot:

- 1 142,91 zł (jeden tysiąc sto czterdzieści dwa złote i dziewięćdziesiąt jeden groszy) od dnia 1 lutego 2022 roku do dnia zapłaty,
- 1 217,21 zł (jeden tysiąc dwieście siedemnaście złotych i dwadzieścia jeden groszy) od dnia 1 marca 2022 roku do dnia zapłaty,
- 1 142,91 zł (jeden tysiąc sto czterdzieści dwa złote i dziewięćdziesiąt jeden groszy) od dnia 1 kwietnia 2022 roku do dnia zapłaty,
- **1 142,91 zł (jeden tysiąc sto czterdzieści dwa złote i dziewięćdziesiąt jeden groszy) od dnia 1 maja 2022 roku do dnia zapłaty,**
- 1 142,91 zł (jeden tysiąc sto czterdzieści dwa złote i dziewięćdziesiąt jeden groszy) od dnia 1 czerwca 2022 roku do dnia zapłaty,
- 1 142,91 zł (jeden tysiąc sto czterdzieści dwa złote i dziewięćdziesiąt jeden groszy) od dnia 1 lipca 2022 roku do dnia zapłaty,
- 1 152,76 zł (jeden tysiąc sto pięćdziesiąt dwa złote i siedemdziesiąt sześć groszy) od dnia 1 sierpnia 2022 roku do dnia zapłaty,
- 1 130,44 zł (jeden tysiąc sto trzydzieści złotych i czterdzieści cztery grosze) od dnia 1 września 2022 roku do dnia zapłaty,
- 1 152,76 zł (jeden tysiąc sto pięćdziesiąt dwa złote i siedemdziesiąt sześć groszy) od dnia 1 października 2022 roku do dnia zapłaty,

- 1 152,76 zł (jeden tysiąc sto pięćdziesiąt dwa złote i siedemdziesiąt sześć groszy) od dnia 1 listopada 2022 roku do dnia zapłaty,
- 1 152,76 zł (jeden tysiąc sto pięćdziesiąt dwa złote i siedemdziesiąt sześć groszy) od dnia 1 grudnia 2022 roku do dnia zapłaty,
- 1 122,99 zł (jeden tysiąc sto dwadzieścia dwa złote i dziewięćdziesiąt dziewięć groszy) od dnia 1 stycznia 2023 roku do dnia zapłaty,
- 1 807,26 zł (jeden tysiąc osiemset siedem złotych i dwadzieścia sześć groszy) od dnia 1 lutego 2023 roku do dnia zapłaty,
- 1 807,26 zł (jeden tysiąc osiemset siedem złotych i dwadzieścia sześć groszy) od dnia 1 marca 2023 roku do dnia zapłaty,
- 1 807,26 zł (jeden tysiąc osiemset siedem złotych i dwadzieścia sześć groszy) od dnia 1 kwietnia 2023 roku do dnia zapłaty,
- 1 807,26 zł (jeden tysiąc osiemset siedem złotych i dwadzieścia sześć groszy) od dnia 1 maja 2023 roku do dnia zapłaty,
- 1 807,26 zł (jeden tysiąc osiemset siedem złotych i dwadzieścia sześć groszy) od dnia 1 czerwca 2023 roku do dnia zapłaty,
- 1 807,26 zł (jeden tysiąc osiemset siedem złotych i dwadzieścia sześć groszy) od dnia 1 lipca 2023 roku do dnia zapłaty
- 1 822,71 zł (jeden tysiąc osiemset dwadzieścia dwa złote i siedemdziesiąt jeden groszy) od dnia 1 sierpnia 2023 roku do dnia zapłaty,
- 1 822,71 zł (jeden tysiąc osiemset dwadzieścia dwa złote i siedemdziesiąt jeden groszy) od dnia 1 września 2023 roku do dnia zapłaty,
- 1 948,75 zł (jeden tysiąc dziewięćset czterdzieści osiem złotych i siedemdziesiąt pięć groszy) od dnia 1 października 2023 roku do dnia zapłaty,

2. nakazał pobrać od pozwanego Sądu Rejonowego (...)w Ł. na rzecz Skarbu Państwa - Sądu Rejonowego w Zduńskiej Woli kwotę 1 512,00 zł (jeden tysiąc pięćset dwanaście złotych) tytułem zwrotu opłaty, od uiszczenia której powódka była zwolniona,

3. wyrokowi w pkt VIII. 1 nadał rygor natychmiastowej wykonalności do kwoty 14 614,02 zł (czternaście tysięcy sześćset czternaście złotych i dwa grosze).

Postanowieniem z 28 grudnia 2023 roku w sprawie niniejszej, Sąd Rejonowy w Zduńskiej Woli IV Wydział Pracy, po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w dniu 28 grudnia 2023 roku sprawy z powództwa E. M., A. J., M. S., E. L., A. M., M. M., E. W., I. K., na podstawie art. 332 § 2 k.p.c., postanowił uchylić wyrok wydany przez Sąd Rejonowy w Zduńskiej Woli w dniu 8 grudnia 2023 roku, w sprawie sygn. akt IV P 131/23 co do należności głównych obejmujących wynagrodzenie za pracę za okres od stycznia 2023 roku do września 2023 roku (włącznie) tj.:

- a. w pkt 1.1. co do kwoty 19 519,47 zł (dziewiętnaście tysięcy pięćset dziewiętnaście złotych i czterdzieści siedem groszy),
- b. w pkt II. 1. co do kwoty 16 697,38 zł (szesnaście tysięcy sześćset dziewięćdziesiąt siedem złotych i trzydzieści osiem groszy),
- c. w pkt III. 1. co do kwoty 17 528,04 zł (siedemnaście tysięcy pięćset dwadzieścia osiem złotych i cztery grosze),

d. w pkt VI. 1. co do kwoty 15 952,57 zł (piętnaście tysięcy dziewięćset pięćdziesiąt dwa złote i pięćdziesiąt siedem groszy),

e. w pkt VII.1. co do kwoty 18 143,10 zł (osiemnaście tysięcy sto czterdzieści trzy złote i dziesięć groszy),

f. w pkt VIII. 1. co do kwoty 16 437,73 zł (szesnaście tysięcy czterysta trzydzieści siedem złotych i siedemdziesiąt trzy grosze),

i w tym zakresie postępowanie w sprawie umorzyć.

Postanowieniem z 4 stycznia 2024 roku w sprawie niniejszej, Sąd Rejonowy w Zduńskiej Woli IV Wydział Pracy, po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w dniu 4 stycznia 2024 roku sprawy z powództwa E. M., A. J., M. S., E. L., A. M., M. M., E. W., I. K., na podstawie art. 332 § 2 k.p.c., postanowił uchylić wyrok wydany przez Sąd Rejonowy w Zduńskiej Woli w dniu 8 grudnia 2023 roku, w sprawie sygn. akt IV P 131/23 co do należności głównych obejmujących wynagrodzenie za pracę za okres od stycznia 2023 roku do września 2023 roku (włącznie) tj.:

g. w pkt IV. 1. co do kwoty 16 195,34 zł (szesnaście tysięcy sto dziewięćdziesiąt pięć złotych i trzydzieści cztery grosze),

h. w pkt V. 1. co do kwoty 17 630,73 zł (siedemnaście tysięcy sześćset trzydzieści złotych i siedemdziesiąt trzy grosze),

i w tym zakresie postępowanie w sprawie umorzyć.

Wyrok poprzedziły następujące ustalenia i rozważania sądu I instancji:

Powódki są sędziami Sądu Rejonowego (...).

W roku 2022 powódki otrzymywały zasadnicze wynagrodzenie za pracę ustalone w oparciu o przeciętne wynagrodzenie z II kwartału roku 2020 (ogłoszonego przez Prezesa Głównego Urzędu Statystycznego) - na podstawie art. 8 ustawy z 17 grudnia 2021 roku o szczególnych rozwiązaniach służących realizacji ustawy budżetowej na rok 2022.

W roku 2023 podstawę ustalenia wynagrodzenia zasadniczego powódek stanowi kwota 5 444,42 zł - (art. 8 ustawy z 1 grudnia 2022 roku o szczególnych rozwiązaniach służących realizacji ustawy budżetowej na rok 2023).

Gdyby wynagrodzenie zasadnicze wypłacano powódkom w wysokości, o której mowa w art. 91 § 1c ustawy z dnia 27 lipca 2001 r. - Prawo o ustroju sądów powszechnych, w okresie od 1 stycznia 2022 roku do 30 września 2023 roku otrzymałyby je w kwotach wyższych o:

- 34 750,46 zł - E. M.,
- 30 132,02 zł - A. J.,
- 33 266,06 zł - M. S.,
- 29 784,56 zł - E. L.,
- 32 592,85 zł - A. M.,
- 29 453,28 zł - M. M.,
- 33 539,85 zł - E. W.,
- 30 233,96 zł - I. K..

Dla Sądu Rejonowego powyższy stan faktyczny nie był sporny. Strona pozwana nie kwestionowała stażu pracy powódek oraz wysokości wywiedzionych przez nie roszczeń.

W ocenie sądu pierwszej instancji, powództwo zasługiwało na uwzględnienie. Sąd wskazał, że zasady ustalania wynagrodzeń sędziów sądów powszechnych zostały uregulowane w art. 91-91a ustawy z dnia 27 lipca 2001 r. Prawo o ustroju sądów powszechnych (tj. Dz. U. z 2020 r. poz. 365 z późn. zm.). Wysokość wynagrodzenia sędziów, zajmujących równorzędne stanowiska sędziowskie, różnicuje staż pracy lub pełnione funkcje (art. 91 § 1 u.s.p.). § 1c art. 91 stanowi, że podstawę ustalenia wynagrodzenia zasadniczego sędziego w danym roku stanowi przeciętne wynagrodzenie w drugim kwartale roku poprzedniego, ogłaszane w Dzienniku Urzędowym Rzeczypospolitej Polskiej "Monitor Polski" przez Prezesa Głównego Urzędu Statystycznego na podstawie art. 20 pkt 2 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2020 r. poz. 53), z zastrzeżeniem § 1d. Stosownie do § 1d cytowanego przepisu, jeżeli przeciętne wynagrodzenie, o którym mowa w § 1c, jest niższe od przeciętnego wynagrodzenia ogłoszonego za drugi kwartał roku poprzedzającego - przyjmuje się podstawę ustalenia wynagrodzenia zasadniczego sędziego w dotychczasowej wysokości. Z kolei art. 91 § 2 u.s.p. stanowi, że wynagrodzenie zasadnicze sędziego określa się w stawkach, których wysokość ustala się z zastosowaniem mnożników podstawy ustalenia wynagrodzenia zasadniczego, o której mowa w § 1c. Stawki wynagrodzenia zasadniczego na poszczególnych stanowiskach sędziowskich oraz mnożniki, służące do ustalenia wysokości wynagrodzenia zasadniczego sędziów w poszczególnych stawkach, określa załącznik do ustawy.

W roku 2020, ustawodawca - w co do zasady epizodycznej regulacji - ustawie z 19 listopada 2020 r. o szczególnych rozwiązaniach służących realizacji ustawy budżetowej na rok 2021 (Dz. U. z 2020 r. poz. 2400), zmodyfikował ustrojowy schemat kształtowania wynagrodzenia sędziego, określając (art. 8), że podstawę jego wyliczenia stanowić będzie przeciętne miesięczne wynagrodzenie z II kwartału roku 2019 ogłaszane w trybie ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych. Analogiczne rozwiązanie - stanowiące odstępstwo od uzależnienia wysokości wynagrodzenia sędziego od przeciętnego wynagrodzenia za II kwartał roku poprzedniego - powielono w ustawie z 17 grudnia 2021 r. o szczególnych rozwiązaniach służących realizacji ustawy budżetowej na rok 2021 (Dz. U. z 2022 r. poz. 2445). W kolejnym roku, ustawodawca zdecydował się powiązać wysokość wynagrodzenia sędziego z kwotą 5 444,42zł, wprost określoną w art. 8 ustawy z 1 grudnia 2022 roku o szczególnych rozwiązaniach służących realizacji ustawy budżetowej na rok 2023. Warto w tym miejscu nadmienić, iż w wypadku zastosowania przepisów ustrojowych, pobory ustalano by w korelacji z kwotą 6.156,25 (przeciętne miesięczne wynagrodzenie w II kwartale 2022 r.). Z powyższego wynika, iż w trzech kolejnych latach wprowadzono istotne i to niekorzystne z punktu widzenia zatrudnionego, odstępstwa w zakresie kształtowania jego wynagrodzenia. Jednocześnie ustawodawca nie dokonał zmian w ustawie ustrojowej, w tym formalnie nie zawiesił i nie uchylił żadnego z zawartych w niej przepisów. Oczywiście jest, iż w sytuacji wątpliwości dotyczącej mocy obowiązującej przepisów o sprzecznej treści, zawartych w aktach prawnych wydanych w różnym czasie i w wypadku, gdy przepisy późniejsze nie uchylają wcześniejszych, należy przyznać prymat przepisowi późniejszemu (*lex posteriori derogat legi priori*) - uchwała Sądu Najwyższego z dnia 27 maja 1993 r., I PZP 12/03 nie publ, wyrok z dnia 12 kwietnia 1994 r., I PRN 12/94, OSNAPiUS 1994/4/61, z dnia 21 czerwca 1994 r., I PRN 38/94, OSNAPiUS 1994/10/162). Nie oznacza to jednakże, iż Sąd pozbawiony jest prawa do oceny, czy „nowe” regulacje pozostają w zgodności z normami rangi konstytucyjnej. Skoro Konstytucja jest najwyższym prawem Rzeczypospolitej Polskiej, jej przepisy stosuje się bezpośrednio, zaś sędziowie w sprawowaniu swojego urzędu są niezawisli i podlegają tylko Konstytucji oraz ustawom (art. 178 ust. 1 Konstytucji RP), to istnieje możliwość samodzielnego dokonania przez sąd oceny zgodności przepisów ustawowych z Konstytucją na użytek rozpoznawanej sprawy (wyrok Sądu Najwyższego z 7 kwietnia 2016 roku, III KRS 45/12, Lex nr 2288955). Obowiązkiem sądów jest wymierzanie sprawiedliwości (art. 10 ust. 2 i art. 175 ust. 1 Konstytucji). Sędzia nie może stosować ustaw bez uwzględnienia kontekstu konstytucyjnego. W konsekwencji, w jednostkowej sprawie, Sąd może odmówić stosowania przepisu ustawy lub rozporządzenia, jeżeli stwierdzi jego sprzeczność z prawem hierarchicznie wyższym. Nie narusza to kompetencji Trybunału Konstytucyjnego, który ma inny przedmiot orzekania (art. 188 Konstytucji) - wyrok Sądu Najwyższego z dnia 4 lipca 2012 roku, III PK 87/11 LEX nr 1619703. Orzeczenie Trybunału Konstytucyjnego wywołuje ten skutek, że zakwestionowane przepisy tracą moc z chwilą wskazaną przez Trybunał, podczas gdy stwierdzenie takiej niezgodności przez sąd jest podstawą do odmowy zastosowania zakwestionowanego przepisu w toku rozpoznawania określonej sprawy, pomimo, że formalnie przepis ten pozostaje w systemie prawnym. Od czasu wejścia w życie noweli z 20 marca 2009 r. (Dz. U. Nr 56, poz. 459), jak sygnalizowano na wstępie,

wynagrodzenia sędziów ustalane są jako niewaloryzowany iloczyn przeciętnego wynagrodzenia w II kwartale roku poprzedzającego i stosownego mnożnika, podczas gdy wcześniej był to, podlegający waloryzacji, iloczyn kwoty bazowej i owego mnożnika. Ustawodawca przyjął więc - jako instrument urealniania płac - nie waloryzację, lecz koncepcję progresywnego wynagrodzenia, stanowiąc jednocześnie, że w razie zmian niekorzystnych (obniżenia się wynagrodzenia w II kwartale w stosunku do roku poprzedniego) wynagrodzenia sędziów pozostają na niezmiennym poziomie (art. 91 § 1d u.s.p.). Oczywistym celem tych przepisów jest uniezależnienie wysokości wynagrodzeń sędziów, mających odpowiadać godności urzędu (art. 178 ust. 2 Konstytucji), od wahań koniunktury gospodarczej, w tym przejściowych trudności finansowych kraju. Sędziowie są jedyną grupą zawodową w Polsce, której Konstytucja gwarantuje prawo do wynagrodzenia „odpowiadającego godności urzędu oraz zakresowi ich obowiązków”. Art. 178 ust. 2 ustawy zasadniczej wyznacza, chociaż w sposób mało precyzyjny, pewien konieczny standard, który musi być respektowany przez ustawodawcę przy ustalaniu ustawowych zasad wynagradzania sędziów (wyrok Trybunału Konstytucyjnego z 4 października 2000 r., sygn. P 8/00, OTK ZU nr 6/2000, poz. 189). W istocie to właśnie powiązanie wynagrodzeń sędziów z przeciętnym wynagrodzeniem - chroni je przed związanym z inflacją spadkiem siły nabywczej, a dzięki mechanizmowi swoistej samoczynnej podwyżki wynagrodzenia zasadniczego i dodatków funkcyjnych - gwarantuje, że wynagrodzenie wzrośnie w wypadku dobrej kondycji gospodarki narodowej. Celem mechanizmu jest nie tylko odniesienie wynagrodzeń sędziów do obiektywnego wskaźnika, ale i uniezależnienie procesu ich ustalania od ingerencji władzy wykonawczej i ustawodawczej. Przy takim założeniu, zmiana zasad wynagradzania w epizodycznych ustawach okołobudżetowych, jawi się jako oczywiście sprzeczna z art. 178 ust. 2 Konstytucji. W tym kontekście powódki słusznie powołują argumentację zawartą w uzasadnieniu do wyroku Trybunału Konstytucyjnego z dnia 2 grudnia 2012 roku wydanego w sprawie K 1/12. Konstrukcja sporu w wymienionej sprawie była co do zasady analogiczna. Kwestionowaną ustawą okołobudżetową ustawodawca unormował bowiem podstawę ustalenia wynagrodzenia zasadniczego sędziego oraz sędziego Sądu Najwyższego (art. 22 ust. 1 i art. 23 ust. 1) w roku 2012, w oparciu o przeciętne wynagrodzenie w drugim kwartale 2010 r. Odstąpiono tym samym od ogólnej zasady ustalenia wynagrodzenia w korelacji do przeciętnego wynagrodzenia z II kwartału roku poprzedniego. W sferze faktycznej wynagrodzenia tej grupy pozostały w 2012 r. na tym samym poziomie, co w 2011 r. Trybunał Konstytucyjny uznał zakwestionowaną regulację, polegającą w istocie na jednorocznym „zamrożeniu” wynagrodzeń, za zgodną z Konstytucją. W dużej mierze, jak uzasadniał, stanowisko to było efektem incydentalnego charakteru rzeczoności rozwiązania oraz uwzględniało trudną sytuację finansową państwa, zagrażającą równowadze budżetowej, stanowiącej wartość konstytucyjną, konkurencyjną wobec wartości określonych w art. 178 Konstytucji. Jednocześnie organ uszczegółowił warunki, od wystąpienia których uzależniona jest skuteczność następczych działań legislacyjnych ustawodawcy. W ocenie Trybunału: wynagrodzenia powinny być kształtowane w sposób wykluczający jakąkolwiek uznaniowość ze strony władzy wykonawczej, wynagrodzenia powinny w dłuższym okresie czasu wykazywać tendencję wzrostową, nie mniejszą, niż przeciętne wynagrodzenie w sferze budżetowej, w trudnej sytuacji budżetu państwa wynagrodzenia powinny być bardziej, niż wynagrodzenia wszystkich innych funkcjonariuszy i pracowników sfery budżetowej - chronione przed nadmiernie niekorzystnymi zmianami, niedopuszczalne jest obniżenie w drodze normatywnej nominalnej wysokości wynagrodzenia, z wyjątkiem sytuacji, o której stanowi art. 216 ust. 5 Konstytucji (przekroczenia konstytucyjnego limitu zadłużenia).

Trybunał podkreślił, że w demokratycznym państwie prawa, opartym na trójpodziale władz, nie jest dopuszczalne, by jedna z nich, była przez pozostałe władze osłabiana, co mogłoby w konsekwencji prowadzić do uzależnienia od pozostałych władz i obniżać jej autorytet. Wskazano w szczególności, że zamrożenie wynagrodzeń może być tolerowane tylko wyjątkowo i nie może w żadnym wypadku stać się ono systematyczną praktyką. Już tylko w oparciu o powołane konstatacje, nie do pogodzenia z wartościami konstytucyjnymi pozostaje trzykrotne odstąpienie przez ustawodawcę od ustrojowego modelu wynagradzania sędziów. Jak wskazują ustalenia w przedmiotowej sprawie, powódki w okresie od stycznia 2022 roku do września 2023 roku, w związku z postanowieniami ustaw okołobudżetowych, „utraciły” około 30 tys. zł. W ocenie Sądu, takie działanie ustawodawcy całkowicie przeczy zasadzie z art. 178 Konstytucji.

Zdaniem Sądu Rejonowego, niekorzystna zmiana w zakresie wynagradzania sędziów w latach 2020 -2023, nie daje pogodzić się również z art. 2 ustawy zasadniczej. Zgodnie z jego treścią Rzeczpospolita Polska jest demokratycznym

państwem prawnym, urzeczywistniającym zasady sprawiedliwości społecznej. W świetle tej zasady, adresaci norm prawnych mają prawo oczekiwać, że regulacje prawne nie będą zmieniane na ich niekorzyść w sposób arbitralny, w oderwaniu od innych uchwalanych w tym samym okresie regulacji prawnych. Z jednej strony prawodawca odchodzi od ukształtowanych, stabilnych zasad wynagradzania sędziów, z drugiej zaś podwyższa uposażenia innych grup zawodowych. Dla przykładu, „ograniczenia budżetowe” nie przeszkodziły przyjęciu rozwiązań zawartych w ustawie z 17 września 2021 r. o zmianie ustawy o wynagrodzeniu osób zajmujących kierownicze stanowiska państwowe oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. poz. 1834), która zmieniła ustawę z 21 listopada 2021 r. o pracownikach samorządowych (t.j. Dz. U. z 2019 r. poz. 1282, ost.zm. Dz. U. z 2021 r. poz. 1834). Ustawa nowelizująca i nowe rozporządzenie Rady Ministrów z 25 października 2021 r. w sprawie wynagradzania pracowników samorządowych (Dz. U. poz. 1960) weszły w życie w listopadzie 2021 roku. Ze wskazaną datą wprowadzono istotne zmiany dotyczące wynagrodzeń osób wchodzących w skład organów wykonawczych jednostek samorządu terytorialnego oraz diet radnych, zwiększając wartość ich uposażeń. Minimalne wynagrodzenie ww. osób nie może być niższe niż 80% maksymalnego wynagrodzenia określonego dla poszczególnych stanowisk w przepisach wydanych na podstawie art. 37 ust. 1 tejże ustawy. Ustalono przy tym, że maksymalne wynagrodzenie na danym stanowisku stanowi suma maksymalnego poziomu wynagrodzenia zasadniczego oraz maksymalnego poziomu dodatku funkcyjnego, a w przypadku wójtów (burmistrzów, prezydentów miast), starostów oraz marszałków województwa także kwoty dodatku. Po drugie podniesiono poziom maksymalnego wynagrodzenia ww. osób decydując, że nie może ono przekroczyć w okresie miesiąca 11,2-krotności kwoty bazowej określonej w ustawie budżetowej dla osób zajmujących kierownicze stanowiska państwowe na podstawie przepisów ustawy z dnia 23 grudnia 1999 r. o kształtowaniu wynagrodzeń w państwowej sferze budżetowej oraz o zmianie niektórych ustaw. Przed nowelizacją maksymalny poziom nie mógł przekroczyć 7-krotności kwoty bazowej. W ustawie budżetowej na rok 2021 kwota ta została określona na poziomie 1 789,42789,42 zł. Oznacza to wzrost maksymalnego wynagrodzenia z 12.525,94 zł na 20.041,50 zł. Ustawa nowelizująca dokonała także zmian we wszystkich trzech ustrojowych ustawach samorządowych w zakresie maksymalnego poziomu diet przysługujących radnym. Po nowelizacji wysokość diet przysługujących radnemu nie może przekroczyć w ciągu miesiąca łącznie 2,4-krotności kwoty bazowej określonej w ustawie budżetowej dla osób zajmujących kierownicze stanowiska państwowe na podstawie przepisów ustawy z dnia 23 grudnia 1999 r. o kształtowaniu wynagrodzeń w państwowej sferze budżetowej oraz o zmianie niektórych ustaw (Dz. U. z 2020 r. poz. 1658). Tym samym maksymalna dieta radnego może wynieść 4.294,61 zł zamiast dotychczasowych 2.684,13 zł (1,5-krotności kwoty bazowej). Także w tym przypadku znowelizowane przepisy mają zastosowanie do ustalania wysokości diet od dnia 1 sierpnia 2021 r. Na mocy rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej z dnia 30 lipca 2021 r., (Dz. U. z 2021 r. poz. 1394) z dniem 1 sierpnia 2021 r. zmieniono rozporządzenie w sprawie szczegółowych zasad wynagradzania osób zajmujących kierownicze stanowiska państwowe. Jego zapisy w sposób istotny zwiększyły mnożniki kwoty bazowej, stanowiącej podstawę ustalenia wartości uposażenia osób nim objętych. Wreszcie z mocy ustawy z dnia 17 września 2021 r. o zmianie ustawy o wynagrodzeniu osób zajmujących kierownicze stanowiska państwowe oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. poz. 1834) ze skutkiem od 1 listopada 2021 r. zwiększono wartość uposażenia Prezydenta RP. Biorąc pod uwagę opisane nowelizacje, trudno mówić o konsekwencji ustawodawcy w korelacji między uzasadnieniem ustaw okołobudżetowych, a faktyczną sytuacją gospodarczą. Dowolność i uznaniowość działania prawodawcy stanowi jednoznaczne odstępstwo od zasady wynikającej z art. 2 Konstytucji.

Reasumując, sąd pierwszej instancji uznał, że przepisy okołobudżetowe, stanowiące podstawę wypłacanych powódkom (w roku 2022 i 2023) wynagrodzeń są sprzeczne z omówionymi art. 178 ust. 2 i art. 2 ustawy zasadniczej. W odniesieniu do niekonstytucyjności przepisów ustaw okołobudżetowych kształtujących wynagrodzenia sędziów w roku 2023, wypowiedział się ostatecznie Trybunał Konstytucyjny w wyroku z 8 listopada 2023 roku wydanym w sprawie K 1/23. Dodatkowo, Sąd Rejonowy nie pozbawia ustawodawcy prawa do kształtowania wynagrodzenia osób zatrudnionych w szeroko rozumianej sferze publicznej, w tym sędziów. Zdaniem Sądu, wprowadzenie ewentualnych zmian winno nastąpić w drodze nowelizacji ustawy ustrojowej, nie zaś w oparciu o epizodyczne, z istoty swej jednorazowe regulacje okołobudżetowe. W rezultacie powyższych rozważań Sąd uznał za uzasadnione wyrównanie wynagrodzenia powódkom zgodnie z brzmieniem art.91-91a ustawy z dnia 27 lipca 2001 r. Prawo o ustroju sądów powszechnych. Wysokość żądań za poszczególne miesiące wykazano załączonymi do pozwu zestawieniami

i nie była ona kwestionowana (zdanie drugie z uzasadnienia odpowiedzi na pozew). O odsetkach orzeczono na podstawie art. 481 k.c. zasądzając je od dnia następującego po dniu wymagalności roszczeń. Wyrokowi nadano rygor natychmiastowej wykonalności do kwot stanowiących miesięczne wynagrodzenie powódek (art. 477² k.p.c.). O kosztach orzeczono na podstawie art. 98 k.p.c. Wysokość opłat, od uiszczenia których powódki były zwolnione, ustalono na podstawie art. 13 ust. 2 ustawy z dnia 28 lipca 2005 roku o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (Dz. U. z 2022 roku, poz. 1125 - tekst jednolity).

Z rozstrzygnięciem Sądu Rejonowego w całości nie zgodził się pozwany i wywiódł apelację, gdzie zarzucił temuż sądowi:

1. Naruszenie przepisów prawa procesowego, które miało istotny wpływ na wynik sprawy, tj.

- art. 233 § 2 k.p.c. poprzez brak wszechstronnego rozważenia materiału dowodowego i dokonania jego wadliwej oceny, sprzecznej z zasadami logiki i doświadczenia życiowego, co polegało na: przyjęciu, że powódki otrzymały wynagrodzenie w zaniżonej wysokości, podczas gdy powódki otrzymały wynagrodzenie w całości, które zostało im wypłacone w oparciu o powszechnie obowiązujące wówczas i nadal przepisy prawa, przyjęciu, że ustawodawca odszedł od ukształtowanych i stabilnych zasad wynagradzania sędziów przy jednoczesnym podwyższeniu uposażenia innych grup zawodowych, podczas gdy przyjęty model wynagradzania sędziów (zarówno w przepisach ustawy Prawo o ustroju sądów powszechnych, jak i ustaw o budżecie) powodował coroczny wzrost wynagrodzeń sędziów (w razie lepszej koniunktury) oraz zachowanie a nie zmniejszanie tych wynagrodzeń (w razie gorszej koniunktury), zaś nowelizacja związana z wynagrodzeniami pracowników samorządowych czy diet radnych: nie zmieniła sposobu jego powiązania z kwotą bazową, która może być wyższa lub niższa w razie lepszej lub gorszej koniunktury, jedynie zwiększyła maksymalne kwoty wynagrodzenia i urealniła mnożniki kwoty bazowej, które nie były zmieniane od wielu lat (w przypadku pracowników samorządowych 7-krotność kwoty bazowej obowiązywała niezmiennie od co najmniej 27 października 2002 roku, zaś w przypadku diet radnych powiatowych 1,5-krotność kwoty bazowej obowiązywała niezmiennie od co najmniej 1 sierpnia 2000 roku).

2. Naruszenie przepisów prawa materialnego, tj.:

a) art. 8 ust. 1 ustawy o szczególnych rozwiązaniach służących realizacji ustawy budżetowej na rok 2022 (Dz.U. z 2021 r. poz. 2445) poprzez jego niezastosowanie, podczas gdy przepis ten określał sposób ustalania wynagrodzenia powódek w roku 2022, zaś jego konstytucyjność nie została zakwestionowana przez Trybunał Konstytucyjny,

b) art. 91 § 1 lit. c ustawy Prawo o ustroju sądów powszechnych poprzez jego zastosowanie w sytuacji, gdy w roku 2022 roku sposób ustalania wynagrodzenia powódek został uregulowany w ustawie o budżecie,

c) art. 2 oraz art. 178 ust. 1 i 2 Konstytucji RP poprzez ich niewłaściwe zastosowanie skutkujące odmówieniem zastosowania art. 8 ust. 1 ustawy o szczególnych rozwiązaniach służących realizacji ustawy budżetowej na rok 2022 (Dz.U. z 2021 r. poz. 2445) jako niekonstytucyjnego, podczas gdy: przepis art. 8 ust. 1 ustawy o szczególnych rozwiązaniach służących realizacji ustawy budżetowej na rok 2022 (Dz.U. z 2021 r. poz. 2445) nie został uznany za sprzeczny z Konstytucją przez Trybunał Konstytucyjny, zaś sąd powszechny nie może dokonać samodzielnego stwierdzenia niekonstytucyjności danej normy prawnej, normy te nie nakładają na ustawodawcę systematycznego zwiększania wynagrodzeń sędziów, w orzecznictwie Trybunału Konstytucyjnego dopuszczono możliwość czasowego ograniczenia wynagrodzeń sędziowskich w sytuacji obniżenia możliwości budżetowych państwa, specjalne regulacje dotyczące wynagrodzeń nie dotyczyły wyłącznie sędziów, lecz także przedstawiciele władzy wykonawczej, w tym prokuratorów, nie miało miejsca zamrożenie plac sędziów, gdyż do obowiązującej podstawy (przeciętnego wynagrodzenia w drugim kwartale 2020 roku ogłoszonego w komunikacie Prezesa Głównego Urzędu Statystycznego) doliczono kwotę 26 zł, zmiana mechanizmu ustalania wynagrodzeń sędziów w roku 2021 nie była regułą, lecz miała miejsce zaledwie drugi raz i za każdym razem była podyktowana obiektywnymi przyczynami dotyczącymi obniżenia się koniunktury gospodarczej (epidemia COVID-19 oraz inwazja Rosji na Ukrainę).

W związku z podniesionymi zarzutami, apelujący wnosił o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez: oddalenie powództw w całości we wszystkich sprawach objętych niniejszym postępowaniem, obciążenie każdej z powódek kosztami procesu, w tym kosztami zastępstwa procesowego, w pełnej wysokości za postępowanie przed Sądem I instancji, zasądzenie od każdej z powódek na rzecz pozwanego kosztów postępowania apelacyjnego, w tym kosztów zastępstwa procesowego, według norm przepisanych, rozpoznanie sprawy po przeprowadzeniu rozprawy apelacyjnej, przeprowadzenie dowodu z dokumentów w postaci list płać powódek za grudzień 2023r., 8 potwierdzeń przelewu z dnia 8 grudnia 2023 roku, na fakty wypłacenia powódkom w dniu 8 grudnia 2023 roku wyrównania wynagrodzenia za rok 2023. W uzasadnieniu wniosku o przeprowadzenie dowodu apelant wskazał, że strona pozwana nie mogła powołać ich w toku postępowania przed Sądem I instancji, gdyż wypłata wyrównania nastąpiła w dniu 8 grudnia 2023 roku, a więc dacie wydania wyroku. Z tego względu uzasadnione jest przeprowadzenie wnioskowanych dowodów w postępowaniu przed Sądem Okręgowym jako Sądem II instancji.

W uzasadnieniu apelacji pozwany sąd wskazał, że nie kwestionuje już potwierdzonej wyrokiem TK niekonstytucyjności przepisów ustawy o budżecie na rok 2023 (K 1/23). W konsekwencji wydania powyższego wyroku powódkom zostały wypłacone wyrównania w zakresie wynagrodzeń za rok 2023. Zgodnie przedłożonymi do apelacji dokumentami, 8 grudnia 2023 roku, pozwany wypłacił powódkom kwoty netto:

dla powódki ad 1 E. M.: dla powódki ad 2 A. J.: dla powódki ad 3 M. S.: dla powódki ad 4 E. L.: dla powódki ad 5 A. M.: dla powódki ad 6 M. M.: dla powódki ad 7 E. W.: dla powódki ad 8 I. K.:

W ocenie pozwanego, zważywszy na ww. wypłaty netto w całości od stycznia do listopada 2023 roku, bez rozbicia na poszczególne miesiące i wymagalności, wyrok Sąd I instancji winien zostać oddalony w zakresie podanych kwot związanych z wynagrodzeniami dochodzonymi przez powódki za rok 2023 - za wyjątkiem powódki ad 4 E. L. i ad 5 A. M., co do których postępowania winny zostać w powyższych zakresach umorzone z uwagi na cofnięcie przez nie pozwów w tym zakresie. Z tego względu, podał apelant, zarzuty i dalsze ich uzasadnienie będzie dotyczyć wyłącznie kwestii związanych z roszczeniami powódek z tytułu zaniżonych wynagrodzeń wypłaconych im w 2022 roku.

W pierwszej kolejności pozwany podniósł, że Sąd Rejonowy jako sąd powszechny nie był uprawniony do samodzielnego zakwestionowania konstytucyjności przepisów Ustawy o budżecie na rok 2022. Zgodnie z utrwaloną linią orzecznictwa zarówno Trybunału Konstytucyjnego, jak i Sądu Najwyższego, sądy i inne organy stosowania prawa nie mają kompetencji do orzekania o niekonstytucyjności przepisu ustawy i odmowy jego stosowania. Domniemanie zgodności ustawy z Konstytucją może być obalone jedynie wyrokiem Trybunału Konstytucyjnego, a związanie sędziego ustawą, o którym mowa w art. 178 ust. 1 Konstytucji, obowiązuje dopóty, dopóki ustawie tej przysługuje moc obowiązująca. Jeżeli sąd jest przekonany o niezgodności przepisu z Konstytucją lub ma w tym względzie wątpliwości, powinien - na podstawie art. 193 Konstytucji - zwrócić się do Trybunału Konstytucyjnego z odpowiednim pytaniem prawnym. Brak w Konstytucji przepisu przyznającego sądom i innym organom powołanym do stosowania prawa kompetencji do kontroli, na użytek rozpoznawanej sprawy, konstytucyjności aktów ustawowych nie pozwala - ze względu na wyrażoną w art. 7 Konstytucji zasadę działania organów władzy publicznej na podstawie i w granicach prawa - domniemywać tej kompetencji (tak m.in. wyroki Trybunału Konstytucyjnego z dnia 31 stycznia 2001 r., P 4/99, OTK 2001, Nr 1, poz. 5 i z dnia 4 grudnia 2001 r., SK 18/00, OTK 2001, Nr 8, poz. 256, wyroki Sądu Najwyższego z dnia 30 października 2002 r., V CKN 1456/00, nie publ., z dnia 27 marca 2003 r., V CKN 1811/00, nie publ., z dnia 6 listopada 2003 r., II CK 184/02, nie publ., z dnia 16 kwietnia 2004 r., I CK 291/03, OSNC 2005, nr 4, poz. 71, z dnia 24 czerwca 2004 r., III CK 536/02, nie publ. i z dnia 3 grudnia 2008 r., V CSK 310/08, nie publ.). Jak przy tym wskazał Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 24 listopada 2015 roku, sygn. akt II CSK 517/14 dyrektywa wykładni w zgodzie z Konstytucją nie może prowadzić do wykładni wykraczającej poza granice możliwego znaczenia interpretowanego tekstu, byłoby to bowiem równoznaczne z kontrolą zgodności stosowanego przepisu z Konstytucją. Już więc z tego względu Sąd I instancji nieprawidłowo obciążył pozwanego obowiązkiem zapłaty wynagrodzenia powódkom za rok 2022 w niniejszej sprawie. Niezależnie od powyższego nie można przy tym dopatrzeć jakichkolwiek okoliczności, które pozwalałyby na stwierdzenie niekonstytucyjności przepisów Ustawy o budżecie na rok 2022. Na wstępie rozważań w tym zakresie trzeba zasygnalizować, że zgodnie z dominującym poglądem judykatury

pracodawcą sędziego jest sąd, będący jednostką organizacyjną, w którym sędzia pełni służbę (tak m.in. w wyroku Sadu Najwyższego z dnia 27 czerwca 2018 roku, sygn. akt I PK 70/17), zaś czynności sądu jako pracodawcy związane m.in. z wyliczaniem i wypłacaniem wynagrodzenia sędziom pełniącym służbę w danym sądzie należą niewątpliwie do czynności związanych z administrowaniem i nie będą nigdy miały charakteru orzeczniczego - nawet jeżeli są wykonywane przez sędziów (w szczególności prezesa sądu czy przewodniczącego wydziału). Dodatkowo sąd pozostaje jednostką budżetową w rozumieniu przepisów ustawy o finansach publicznych, przez co na jego organach spoczywa obowiązek prowadzenia prawidłowej gospodarki finansowej m.in. pod rygorem odpowiedzialności za naruszenie dyscypliny finansów publicznych związanych z dysponowaniem środkami publicznymi przeznaczonymi na bieżące funkcjonowanie sądu. Z tego więc względu nie jest rolą organów sądu dokonywanie oceny konstytucyjności czy legalności regulacji wynikających z powszechnie obowiązujących przepisów prawa, co dodatkowo znajduje wzmocnienie w wyrażanej niejednokrotnie w orzecznictwie Trybunału Konstytucyjnego zasadzie domniemania konstytucyjności, które jest wywodzona m.in. z zasady demokratycznego państwa prawnego (art. 2 Konstytucji RP), zasady legalności działania organów władzy publicznej (art. 7 Konstytucji RP) czy z przepisów regulujących istotę kontroli konstytucyjności prawa (art. 188 pkt 1 i 3 Konstytucji RP). Przedmiotowa zasada domniemania obowiązuje najpóźniej od daty wejścia w życie ustawy i trwa aż do czasu stwierdzenia niekonstytucyjności (wde; A. Dębowska, M. Florczak-Wątor, Domniemanie konstytucyjności ustawy w świetle orzecznictwa Trybunału Konstytucyjnego, 2017 oraz przytoczone tam orzecznictwo Trybunału Konstytucyjnego). Reasumując - do czasu uchylecia danej normy jako niekonstytucyjnej żaden z organów sądu nie jest uprawniony do dokonywania samodzielnych ocen w zakresie konstytucyjności regulacji dotyczącej przyjętych przez Ustawodawcę i wynikających z przepisu rangi ustawowej zasad ustalania i wypłacania wynagrodzeń osób, wobec których sąd jest pracodawcą, w szczególności wynagrodzeń sędziów pełniących tam swoją służbę, zaś stwierdzenie nieobowiązania danego przepisu jako niekonstytucyjnego może mieć miejsce jedynie w toku postępowania przez Trybunałem Konstytucyjnym, o czym była mowa wcześniej. Przechodząc do merytorycznego stanowiska co do oceny zgodności art. 8 Ustawy o budżecie na rok 2022 z Konstytucją RP pozwany podnosi, że w jego ocenie zawarta tam regulacja pozostaje w zgodzie z wytycznymi co do „warunków brzegowych”, które zostały wyrażone przez Trybunał Konstytucyjny w wyroku z dnia 12 grudnia 2012 roku, sygn. akt K 1/12. W powyższym orzeczeniu Trybunał Konstytucyjny przypomniał, że we wcześniejszych rozstrzygnięciach wielokrotnie wskazywał, iż art. 216 i art. 220 Konstytucji RP w powiązaniu z art. 1 Konstytucji RP, nakazują uznać za wartości konstytucyjne zarówno zachowanie równowagi budżetowej, jak i właściwego stanu finansów publicznych (tak m.in. w wyrokach z: dnia 4 grudnia 2000 roku, sygn. K 9/00, i dnia 27 lutego 2002 roku, sygn. K 47/01). Trybunał Konstytucyjny za wartość podlegającą ochronie uznał również przeciwdziałanie nadmiernemu zadłużeniu (tak w wyroku z dnia 4 maja 2004 roku, sygn. K 40/02) i podkreślał, że wszystkie te wartości w hierarchii dóbr konstytucyjnych sytuują się bardzo wysoko, bo od ich realizowania w życiu publicznym zależy zdolność państwa do działania i rozwiązywania jego różnorodnych problemów (tak m.in. w wyrokach z: dnia 17 grudnia 1997 roku, sygn. K 22/96, i dnia 24 listopada 2009 roku, sygn. SK 36/07). W ocenie Trybunału Konstytucyjnego obie te konstytucyjne wartości wyrażają granice urzeczywistniania wyrażonych w Konstytucji praw i gwarancji socjalnych stanowiąc samodzielnie przesłankę mogącą uzasadniać ich ograniczenie. Powyższe ma o tyle istotne znaczenie, iż w orzecznictwie Trybunału dopuszczono dokonywanie zmian obowiązujących regulacji prawnych na niekorzyść, celem dostosowania zakresu realizacji praw socjalnych do warunków ekonomicznych, w szczególności w sytuacji stanu recesji gospodarczej (tak m.in. w wyrokach z dnia: 22 czerwca 1999 roku, sygn. K 5/99, i dnia 24 kwietnia 2006 roku, sygn. P 9/05). I to właśnie ze względu na konieczność utrzymania równowagi budżetowej i zdolności państwa do wywiązywania się z jego obowiązków, dopuszczono zarówno ingerencję w sferę praw nabytych, jak ustanowienie przepisów niekorzystnie ingerujących w treść ukształtowanych stosunków prawnych czy mniej korzystne zasady waloryzacji świadczeń z ubezpieczeń społecznych. W konsekwencji właśnie w imię równowagi budżetowej przyznawano pierwszeństwo tej wartości przed ochroną praw nabytych w odniesieniu do przejściowego zniesienia indeksacji i waloryzacji wynagrodzeń w państwowej sferze budżetowej, zawieszenia podwyżki płac pracowników państwowych szkół wyższych (wyrok z dnia 18 stycznia 2005 roku, sygn. K 15/03), ograniczenia uprawnień kombatanckich (wyrok z dnia 9 marca 2004 roku, sygn. K 12/02), zawieszenia wypłaty świadczeń z ubezpieczenia społecznego z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych (wyrok z dnia 31 stycznia 2006 roku, sygn. K 23/03), ograniczenia uprawnień gwarantowanych w dawnym systemie emerytalno-rentowym (wyrok z dnia 20 listopada 2001 roku, sygn. SK 15/01) oraz ograniczenia lub zniesienia ulg podatkowych

(orzeczenie z dnia 12 stycznia 1995 roku, sygn. K 12/94). W kontekście zagadnienia związanego z unormowaniami dotyczącymi wynagrodzeń sędziów Trybunał wskazał w przedmiotowym orzeczeniu o sygn. akt K 1/12 wskazał, że kluczowym dla zapewnienia wynagrodzenia godnego urzędu sędziego jest, aby sposób ustalania jego wysokości był oparty na obiektywnych, wymiernych przesłankach i działał z mocy samej ustawy. Dodatkowo za istotny element uznano również samą wysokość wynagrodzenia, które powinno zapewniać bezpieczeństwo finansowe sędziemu i jego rodzinie, rekompensować rygorystyczne ograniczenia w podejmowaniu innej działalności zarobkowej oraz sprzyjać budowaniu prestiżu urzędu sędziego. Przypomniano także, iż sędziom przysługują różne dodatki, w tym funkcyjny, prawo do dodatkowego wynagrodzenia rocznego (tzw. trzynastka) czy gratyfikacji jubileuszowej, zaś samo wynagrodzenie sędziego nie jest pomniejszane o składki na ubezpieczenia społeczne, a jedynie o podatek dochodowy i składkę na ubezpieczenie zdrowotne, co powoduje, iż wynagrodzenie netto sędziego jest wyższe niż wynagrodzenie netto osoby uzyskującej tożsame co sędzia wynagrodzenie brutto. W podsumowaniu swoich rozważań Trybunał wskazał, że sędziowie - mimo wyjątkowego, konstytucyjnie ukształtowanego statusu - są na gruncie obowiązującego prawa traktowani jako pracownicy i należą do sfery budżetowej. Trybunał Konstytucyjny przypomniał także, że w jego orzecznictwie - m.in. wyroku z dnia 18 lutego 2004 roku, sygn. K 12/03 - dopuszczono "zamrożenie" wzrostu wysokości wynagrodzeń sędziowskich jako trwale związanych z budżetem państwa, przez co ich kształtowanie, jak też ocena ich modyfikacji, nie może przebiegać w całkowitym oderwaniu od sytuacji budżetowej państwa i tym samym od stanu finansów publicznych. Wykluczono zatem pogląd, że bez względu na sytuację finansową państwa wynagrodzenia sędziowskie powinny być sukcesywnie i stale podnoszone, ponieważ takiej powinności nie da się wyprowadzić z treści art. 178 ust. 2 Konstytucji. Mając na uwadze dokonaną przez Trybunał wykładnię przepisów Konstytucji RP pozwany podnosi, że w jego ocenie regulacja zawarta w Ustawie o budżecie państwa na rok 2022 pozostaje w zgodzie z tymi wytycznymi. W uzasadnieniach projektu tejże ustawy wskazano bowiem, iż jest ona ściśle powiązana z rządowym projektem ustawy budżetowej na rok 2022, zaś w założeniach do budżetu przewidziano zamrożenie funduszu wynagrodzeń w jednostkach państwowej sfery budżetowej oraz pozostałych jednostkach sektora finansów publicznych, czego przyczyną była ówczesna sytuacja gospodarczą kraju spowodowaną epidemią COVID-19. Ponadto dostrzeżono również konsekwencje wynikające z rosyjskiej inwazji na Ukrainę, w tym bezprecedensowy wzrost cen energii oraz zakłócenia w łańcuchach dostaw, które utrudniały powrót do stanu normalności i przekładają się na potrzebę zabezpieczenia w budżecie państwa nowych niezbędnych wydatków. Wybuch wojny w Ukrainie znacząco zmienił zdaniem Projektodawcy perspektywę gospodarki w bieżącym i kolejnym roku. Wzrost niepewności, zaburzenia w handlu i na rynkach finansowych oraz globalny wzrost cen spowodował, że prognozowane tempo wzrostu w roku bieżącym i kolejnym będą niższe. W takiej sytuacji ustawodawca uznał za konieczne zamrożenie wynagrodzeń osób (w tym sędziów i prokuratorów), dla których podstawę obliczenia wynagrodzenia stanowi przeciętne wynagrodzenie w drugim kwartale roku poprzedniego ogłaszane przez Prezesa Głównego Urzędu Statystycznego. Dostrzeżono zatem z jednej strony wyjątkowość sytuacji (pogorszenie koniunktury i inne wydatki wywołane epidemią COVID-10 oraz inwazją Rosji na Ukrainę, zaś z drugiej strony wprowadzone Ustawami o budżecie państwa mechanizmu nie dotyczyły wyłącznie sędziów, lecz objęły wszystkie wynagrodzenia w jednostkach państwowej sfery budżetowej oraz jednostek sektora finansów publicznych, które miały tę samą podstawę wyliczeń (przeciętne wynagrodzenie ogłaszane przez Prezesa GUS). Co przy tym warto podkreślić, w istocie nie doszło do zamrożenia wynagrodzeń (sztywnego powiązania wynagrodzeń z przeciętnym wynagrodzeniem w drugim kwartale 2020 roku ogłoszonym w komunikacie Prezesa Głównego Urzędu Statystycznego), bowiem w ustawie dotyczącej roku 2022 podwyższono te kwotę o 26 zł. W oparciu o przedstawione powyżej okoliczności pozwany stoi na stanowisku, iż zakwestionowana przez Sąd Rejonowy regulacja Ustawy o budżecie państwa na rok 2022 nie stanowiła „represji” skierowanej wyłącznie wobec sędziów, lecz dotyczyła większej grupy i miała uzasadnione i obiektywne podstawy. W konsekwencji zasady wprowadzone w Ustawie o budżecie państwa na rok 2022 pozostają w zgodzie z „warunkami brzegowymi” przedstawionymi przez Trybunał Konstytucyjny, o czym była mowa wcześniej. Jednocześnie pozwany zwrócił uwagę, że nie jest właściwym stwierdzenie, iż ustawodawca oszczędził od ukształtowanych i stabilnych zasad wynagradzania sędziów, aby dokonać podwyższenia uposażenia innych grup zawodowych (w tym m.in. wynagrodzenia pracowników samorządowych czy diet radnych powiatowych). Należy przy tym podkreślić, że formułowanie takich twierdzeń z uwagi na podwyższenie mnożników służących ustaleniu uposażeń pracowników samorządowych, radnych, członków zarządów i rad nadzorczych w spółkach Skarbu Państwa czy osób zajmujących kierownicze stanowiska państwowe jest niedopuszczalne z następujących względów. Po pierwsze przepisy regulujące

w/w zasady odwołują się do kwoty bazowej ustalanej w ustawach budżetowych, zaś wynagrodzenie jest ustalane po pomnożeniu w/w kwoty przez mnożnik przyjęty dla danego stanowiska, funkcji czy urzędu. Po drugie kwota bazowa jest każdorazowo ustalana przez Ustawodawcę, przez co nie jest w jakimkolwiek stopniu powiązana z przeciętnym wynagrodzeniem, które to ma zastosowanie dla ustalania wynagrodzeń sędziów. Po trzecie zmiana w zakresie wynagradzania pracowników samorządowych czy diet radnych nie dotyczyła ich podwyższenia, a jedynie zwiększenia maksymalnej kwoty tego wynagrodzenia. Po czwarte wreszcie poprzez zmianę mnożników ustawodawca urealnił płace poszczególnych grup, dla których podstawą dla ustalenia wynagrodzenia jest kwota bazowa. Dla przykładu zostanie to zobrazowane w odniesieniu do przypadków wskazanych przez Sąd Rejonowy w uzasadnieniu: obowiązujący wcześniej wobec pracowników samorządowych mnożnik (7-krotność) kwoty bazowej ustanawiający limit wynagrodzenia był niezmienny co najmniej od 27 października 2002 roku, tj. daty wejścia w życie nowelizacji nieobowiązującej już ustawy o pracownikach samorządowych z dnia 22 marca 1990 roku; w aktualnie obowiązującej ustawie mnożnik obowiązywał w tej wysokości od daty jej uchwalenia i został zmieniony (do 11,2-krotności) dopiero we wskazanej przez Sąd I instancji nowelizacji; obowiązujący wcześniej wobec radnych powiatowych mnożnik (1,5- krotność) kwoty bazowej ustanawiający limit diety był niezmienny co najmniej od dnia 1 sierpnia 2000 roku, gdy został przyjęty w tej wysokości w nowelizacji ustawy o samorządzie powiatowym. Zmiana mnożnika (2,4-krotność) została dopiero dokonana we wskazanej przez Sąd I instancji nowelizacji. Jak więc widać dokonanie opisanych powyżej zmian z jednej strony jedynie urealniło płace niektórych osób, dla których „pracodawcą” jest państwo, zaś z drugiej zwiększyły jedynie limity maksymalnej kwoty wynagrodzenia, co z oczywistego względu nie oznacza automatycznego wzrostu uposażeń wszystkich członków danej grupy (np. pracowników samorządowych). Z tych względów w ocenie pozwanego nie wystąpiły żadne okoliczności, które pozwalałyby na stwierdzenie niekonstytucyjności regulacji zawartej w Ustawie o budżecie na rok 2022 (przy założeniu, że sąd powszechny jest władny dokonać samodzielnie takiej oceny). W związku z powyższym, skoro w porządku prawnym istnieje zarówno norma zawarta w ustawie o budżecie, jak i norma ogólna ustawy Prawo o ustroju sądów powszechnych, to należy dokonać rozstrzygnięcia tej kwestii przy zastosowaniu tzw. reguł kolizyjnych I stopnia na korzyść regulacji zawartej w ustawie o budżecie. W ocenie pozwanego za powyższym stanowiskiem przemawia zarówno reguła merytoryczna *lex specialis derogat legi generali*, jak i reguła chronologiczna *lex posterior derogat legi priori*. W odniesieniu do reguły merytorycznej należy wskazać, że przepis art. 91 ustawy Prawo o ustroju sądów powszechnych ma w tym sensie charakter bardziej ogólny, iż zawiera zasady wyliczania wynagrodzenia sędziów bez ograniczeń czasowych, zaś wprowadzona przez ustawodawcę regulacja w Ustawie o budżecie na rok 2022 dotyczy jedynie procedury ustalania wynagrodzenia sędziowskiego w konkretnym czasie. Regulacja ta ma więc charakter specjalny, gdyż wprowadza specjalne zasady wyliczania wynagrodzenia zamkniętym okresie. Z kolei co do reguły chronologicznej nie ulega wątpliwości, że przepisy Ustawy o budżecie na rok 2022 weszły w życie później niż obowiązujący przepis art. 91 ustawy Prawo o ustroju sądów powszechnych. W doktrynie i judykaturze zwraca się uwagę, że zakończenie obowiązywania aktu może nastąpić zarówno przez jego wyraźne uchylenie (derogację), jak również przez wydanie aktu późniejszego regulującego te same kwestie. W tym zakresie przedmiotowa reguła chronologiczna wyrażana jest dość oczywista i nie powinna budzić żadnych wątpliwości. U podstaw takiego rozumowania leży bowiem stanowisko, że racjonalny ustawodawca, który wprowadza w życie określoną normę, nie chce przecież, aby obowiązywały te dotychczas istniejące normy, które mogłyby być z nią niezgodne (tak m.in. w wyroku Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie z dnia 25 września 2008 roku, sygn. akt VI SA/Wa 2182/07. Pozwany stoi przy tym na stanowisku, iż wspomniany wcześniej paradygmat racjonalnego ustawodawcy nakazuje przyjąć prymat regulacji Ustawy o budżecie. Całościowa lektura wszystkich tych unormowań nie pozostawia bowiem wątpliwości, że intencją prawodawcy nie było dokonywanie zmian w ogólnej zasadzie wyliczania wynagrodzeń sędziów, a jedynie czasowe odstępstwo od tych reguł i zastosowanie podstawy obliczania wynagrodzeń zawartej w tym wypadku w Ustawie o budżecie na rok 2022. Z tego więc względu należy uznać, że powódki otrzymały w roku 2022 wynagrodzenie w pełnej wysokości i nie mają podstaw do domagania się zapłaty z tego tytułu.

Powódki nie odniosły się do wywiedzionej apelacji.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja pozwanego Sądu Rejonowego (...) w Ł. jest niezasadna. Sąd pierwszej instancji wydał trafne rozstrzygnięcie, które znajduje oparcie w całokształcie niespornych okoliczności faktycznych sprawy, na co zwrócił już uwagę sąd pierwszej instancji. Odnosząc się do apelacji należy zauważyć, że pozwany formułuje również zarzuty naruszenia prawa procesowego, a ewentualne podzielenie tych zarzutów miałyby bezpośredni wpływ na prawidłowość dokonanych przez sąd I instancji ustaleń faktycznych. I tak, należy podkreślić, że sąd przeprowadził prawidłowo ukierunkowane postępowanie dowodowe, a zebrany materiał rozważył i ocenił w granicach uprawnienia, jakie daje mu przepis art. 233 § 1 k.p.c., jednocześnie granic tych nie przekraczając. Co ważne w sprawie, wywód przeprowadzony przez sąd pierwszej instancji co do tego, jakie znaczenie nadać zaprezentowanym przez strony dowodom przydatnym do oceny faktycznej i prawnej żądania i jakie z tych dowodów wyprowadzić wnioski, nie poddaje się krytyce. Zgodnie z art. 233 § 1 k.p.c., sąd ocenia wiarygodność i moc dowodów według własnego przekonania, na podstawie wszechstronnego rozważenia zebranego materiału dowodowego. Zaś, do naruszenia przepisu art. 233 § 1 k.p.c. mogłoby dojść tylko wówczas, gdyby apelujący wykazał uchybienie podstawowym regułom służącym ocenie wiarygodności i mocy poszczególnych dowodów, to jest, regułom logicznego myślenia, zasadzie doświadczenia życiowego i właściwego kojarzenia faktów (tak Sąd Najwyższy w wyroku z 16 grudnia 2005 roku w sprawie III CK 314/05). Zdaniem Sądu Okręgowego, nie można zarzucić sądowi pierwszej instancji naruszenia powyższych reguł. Tylko w przypadku, gdy brak jest logiki w wiązaniu wniosków z zebranymi dowodami, lub gdy wnioskowanie sądu wykracza poza schematy logiki formalnej albo, wbrew zasadom doświadczenia życiowego, nie uwzględnia jednoznacznych praktycznych związków przyczynowo - skutkowych, to przeprowadzona przez sąd ocena dowodów może być skutecznie podważona (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Poznaniu z 15 grudnia 2005 r., I ACa 513/05, LEX nr 186115). W odniesieniu do powyższego, w ocenie sądu odwoławczego, pozwany nie zdołał wykazać, aby sąd I instancji naruszył przepis art. 233 § 2 k.p.c., poprzez brak wszechstronnego rozważenia materiału dowodowego i dokonania jego wadliwej oceny, sprzecznej z zasadami logiki i doświadczenia życiowego, co polegało na: przyjęciu, że powódki otrzymały wynagrodzenie w zaniżonej wysokości, podczas gdy powódki otrzymały wynagrodzenie w całości, które zostało im wypłacone w oparciu o powszechnie obowiązujące wówczas i nadal przepisy prawa, przyjęciu, że ustawodawca odszedł od ukształtowanych i stabilnych zasad wynagradzania sędziów przy jednoczesnym podwyższeniu uposażenia innych grup zawodowych, podczas gdy przyjęty model wynagradzania sędziów (zarówno w przepisach ustawy Prawo o ustroju sądów powszechnych, jak i ustaw o budżecie) powodował coroczny wzrost wynagrodzeń sędziów (w razie lepszej koniunktury) oraz zachowanie a nie zmniejszanie tych wynagrodzeń (w razie gorszej koniunktury), zaś nowelizacja związana z wynagrodzeniami pracowników samorządowych czy diet radnych: nie zmieniła sposobu jego powiązania z kwotą bazową, która może być wyższa lub niższa w razie lepszej lub gorszej koniunktury, jedynie zwiększyła maksymalne kwoty wynagrodzenia i urealniła mnożniki kwoty bazowej, które nie były zmieniane od wielu lat (w przypadku pracowników samorządowych 7-krotność kwoty bazowej obowiązywała niezmiennie od co najmniej 27 października 2002 roku, zaś w przypadku diet radnych powiatowych 1,5-krotność kwoty bazowej obowiązywała niezmiennie od co najmniej 1 sierpnia 2000 roku). Zarzuty tak sformułowane nie mają nic wspólnego ani ze stroną formalną, ani materialną sporu poddanego pod osąd Sądu Rejonowego. Ostatecznie, zdaniem Sądu Okręgowego, wbrew zarzutom apelacji, w granicach zaskarżenia, ustalenia faktyczne dokonane przez Sąd Rejonowy są prawidłowe, a wyprowadzone z nich wnioski nie budzą zastrzeżeń. W konsekwencji, ustalenia te sąd odwoławczy podziela i przyjmuje za własne, zatem nie powiela (podobnie Sąd Najwyższy w wyrokach z dnia 20 stycznia 2010 r., II PK 178/09, LEX nr 577829; 14 maja 2010 r., II CSK 545/09, LEX nr 602684; 27 kwietnia 2010 r., II PK 312/09, LEX nr 602700; 8 października 1998 r., II CKN 923/97, OSNC 1999 Nr 3, poz. 60).

W rozpoznawanej sprawie Sąd Rejonowy nie dopuścił się żadnej ze wskazanych postaci naruszenia prawa materialnego. W ocenie sądu odwoławczego, nie tracąc z pola widzenia treści zaakceptowanego również przez pozwanego Wyroku Trybunału Konstytucyjnego z 8 listopada 2023 roku sygn. akt K 1/23 (Dz. U. z 15 listopada 2023 roku poz. 2479), gdzie TK orzekł, że art. 8 i art. 9 ustawy z dnia 1 grudnia 2022 roku o szczególnych rozwiązaniach służących realizacji ustawy budżetowej na rok 2023 są niezgodne z art. 178 ust. 2 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej (pkt 1), art. 7 ustawy powołanej w punkcie 1 jest niezgodny z art. 195 ust. 2 Konstytucji (pkt 2), zarzuty apelującego w postaci naruszenia przez sąd pierwszej instancji art. 8 ust. 1 ustawy o szczególnych rozwiązaniach służących realizacji ustawy budżetowej na rok 2022 (Dz.U. z 2021 r. poz. 2445) poprzez jego niezastosowanie, podczas

gdy przepis ten określał sposób ustalania wynagrodzenia powódek w roku 2022, zaś jego konstytucyjność nie została zakwestionowana przez Trybunał Konstytucyjny, art. 91 § 1 lit. c ustawy Prawo o ustroju sądów powszechnych poprzez jego zastosowanie w sytuacji, gdy w roku 2022 roku sposób ustalania wynagrodzenia powódek został uregulowany w ustawie o budżecie, art. 2 oraz art. 178 ust. 1 i 2 Konstytucji RP poprzez ich niewłaściwe zastosowanie skutkujące odmówieniem zastosowania art. 8 ust. 1 ustawy o szczególnych rozwiązaniach służących realizacji ustawy budżetowej na rok 2022 (Dz.U. z 2021 r. poz. 2445) jako niekonstytucyjnego, podczas gdy: przepis art. 8 ust. 1 ustawy o szczególnych rozwiązaniach służących realizacji ustawy budżetowej na rok 2022 (Dz.U. z 2021 r. poz. 2445) nie został uznany za sprzeczny z Konstytucją przez Trybunał Konstytucyjny, zaś sąd powszechny nie może dokonać samodzielnego stwierdzenia niekonstytucyjności danej normy prawnej, normy te nie nakładają na ustawodawcę systematycznego zwiększania wynagrodzeń sędziów, w orzecznictwie Trybunału Konstytucyjnego dopuszczono możliwość czasowego ograniczenia wynagrodzeń sędziowskich w sytuacji obniżenia możliwości budżetowych państwa, specjalne regulacje dotyczące wynagrodzeń nie dotyczyły wyłącznie sędziów, lecz także przedstawicieli władzy wykonawczej, w tym prokuratorów, nie miało miejsca zamrożenie płac sędziów, gdyż do obowiązującej podstawy (przeciętnego wynagrodzenia w drugim kwartale 2020 roku ogłoszonego w komunikacie Prezesa Głównego Urzędu Statystycznego) doliczono kwotę 26 zł, zmiana mechanizmu ustalania wynagrodzeń sędziów w roku 2021 nie była regułą, lecz miała miejsce zaledwie drugi raz i za każdym razem była podyktowana obiektywnymi przyczynami dotyczącymi obniżenia się koniunktury gospodarczej (epidemia COVID-19 oraz inwazja Rosji na Ukrainę), są chybione. Na potrzeby niniejszej sprawy, Sąd Okręgowy w pełni akceptuje poglądy prawne i wykładnię stosowania prawa w zakresie wynagrodzenia sędziów, wyrażone przez Sąd Rejonowy. Przede wszystkim, zasady ustalania wynagrodzeń sędziów sądów powszechnych zostały uregulowane w art. 91-91 a w zw. z art. 100 § 2 ustawy z dnia 27 lipca 2001 r. Prawo o ustroju sądów powszechnych (tj. Dz. U. z 2020 r. poz. 365 z późn. zm.). Wysokość wynagrodzenia sędziów, zajmujących równorzędne stanowiska sędziowskie, różnicuje jedynie staż pracy lub pełnione funkcje (art. 91 § 1 u.s.p.). Art. 91 § 1c cyt. ustawy statuuje zasadę, że podstawę ustalenia wynagrodzenia zasadniczego sędziego w danym roku stanowi przeciętne wynagrodzenie w drugim kwartale roku poprzedniego, ogłaszane w Dzienniku Urzędowym Rzeczypospolitej Polskiej "Monitor Polski" przez Prezesa Głównego Urzędu Statystycznego na podstawie art. 20 pkt 2 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2020 r. poz. 53), z zastrzeżeniem § 1d. Stosownie do § 1d cytowanego przepisu, jeżeli przeciętne wynagrodzenie, o którym mowa w § 1c, jest niższe od przeciętnego wynagrodzenia ogłoszonego za drugi kwartał roku poprzedzającego - przyjmuje się podstawę ustalenia wynagrodzenia zasadniczego sędziego w dotychczasowej wysokości. Art. 91 § 2 u.s.p. stanowi, że wynagrodzenie zasadnicze sędziego określa się w stawkach, których wysokość ustala się z zastosowaniem mnożników podstawy ustalenia wynagrodzenia zasadniczego, o której mowa w § 1c. Stawki wynagrodzenia zasadniczego na poszczególnych stanowiskach sędziowskich oraz mnożniki, służące do ustalenia wysokości wynagrodzenia zasadniczego sędziów w poszczególnych stawkach, określa załącznik do ustawy. Sędziemu przechodzącemu lub przeniesionemu w stan spoczynku z powodu wieku, choroby lub utraty sił przysługuje uposażenie w wysokości 75% wynagrodzenia zasadniczego i dodatku za wysługę lat, pobieranych na ostatnio zajmowanym stanowisku (art. 100§2). Celem tych przepisów było uniezależnienie wysokości wynagrodzeń sędziów, mających odpowiadać godności urzędu (art. 178 ust. 2 Konstytucji), od wahań koniunktury gospodarczej, w tym przejściowych trudności finansowych kraju. Sędziowie są jedyną grupą zawodową w Polsce, której Konstytucja gwarantuje prawo do wynagrodzenia „odpowiadającego godności urzędu oraz zakresowi ich obowiązków”. Art. 178 ust. 2 ustawy zasadniczej wyznacza, chociaż w sposób mało precyzyjny, pewien konieczny standard, który musi być respektowany przez ustawodawcę przy ustalaniu ustawowych zasad wynagradzania sędziów (wyrok Trybunału Konstytucyjnego z 4 października 2000 r., sygn. P 8/00, OTK ZU nr 6/2000, poz. 189). Powiązanie wynagrodzeń sędziów z przeciętnym wynagrodzeniem - chroni je przed związanym z inflacją spadkiem siły nabywczej, a dzięki mechanizmowi swoistej samoczynnej podwyżki wynagrodzenia zasadniczego i dodatków funkcyjnych - gwarantuje, że wynagrodzenie wzrośnie w wypadku dobrej kondycji gospodarki narodowej. Celem tego mechanizmu jest nie tylko odniesienie wynagrodzeń sędziów do obiektywnego wskaźnika, ale i uniezależnienie procesu ich ustalania od ingerencji władzy wykonawczej i ustawodawczej. Już w 2020 roku, pomijając ww. przepisy ustrojowe, ustawodawca, w epizodycznej regulacji - ustawie z 19 listopada 2020r. o szczególnych rozwiązaniach służących realizacji ustawy budżetowej na rok 2021 (Dz. U. z 2020r. poz. 2400), zmodyfikował zagwarantowany schemat kształtowania wynagrodzenia sędziego, określając (art. 8), że podstawę jego wyliczenia stanowić będzie przeciętne miesięczne

wynagrodzenie z II kwartału roku 2019 ogłaszane w trybie ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych. Podobna, odnosząca się do niniejszego procesu regulacja, znalazła się w ustawie z 17 grudnia 2021 r. o szczególnych rozwiązaniach służących realizacji ustawy budżetowej na rok 2022 (Dz. U. z 2022r. poz. 2445). W kolejnym roku, ustawodawca zdecydował się powiązać wysokość wynagrodzenia sędziego z kwotą 5444,42zł, wprost określoną w art. 8 ustawy z 1 grudnia 2022 roku o szczególnych rozwiązaniach służących realizacji ustawy budżetowej na rok 2023. Rację ma więc sąd pierwszej instancji, że w trzech kolejnych latach, w tym w 2022 roku, wprowadzono istotne i to niekorzystne z punktu widzenia zatrudnionego sędziego, odstępstwa w zakresie kształtowania jego wynagrodzenia. Co ważne dla sprawy, ustawodawca nie dokonał jednoczesnych zmian w ustawie ustrojowej, nie zawiesił i nie uchylił żadnego z zawartych w niej przepisów. Oczywistym jest również dla sądu odwoławczego, że w sytuacji wątpliwości dotyczącej mocy obowiązującej przepisów o sprzecznej treści, zawartych w aktach prawnych wydanych w różnym czasie i w wypadku, gdy przepisy późniejsze nie uchylają wcześniejszych, należy przyznać prymat przepisowi późniejszemu (lex posteriori derogat legi priori). Nie oznacza to jednakże, iż sąd pozbawiony jest prawa do oceny, czy „nowe” regulacje pozostają w zgodności z normami rangi konstytucyjnej. W ocenie Sądu Okręgowego, skoro Konstytucja jest najwyższym prawem Rzeczypospolitej Polskiej, jej przepisy stosuje się bezpośrednio, zaś sędziowie w sprawowaniu swojego urzędu są niezawisli i podlegają tylko Konstytucji oraz ustawom (art. 178 ust. 1 Konstytucji RP), to istnieje możliwość samodzielnego dokonania przez sąd oceny zgodności przepisów ustawowych z Konstytucją na użytek rozpoznawanej sprawy (wyrok Sądu Najwyższego z 7 kwietnia 2016 roku, III KRS 45/12, Lex nr 2288955). Obowiązkiem sądów jest wymierzanie sprawiedliwości (art. 10 ust. 2 i art. 175 ust. 1 Konstytucji). Sędzia nie może stosować ustaw bez uwzględnienia kontekstu konstytucyjnego. W konsekwencji, w jednostkowej sprawie, sąd może odmówić stosowania przepisu ustawy lub rozporządzenia, jeżeli stwierdzi jego sprzeczność z prawem hierarchicznie wyższym. Nie narusza to przy tym kompetencji Trybunału Konstytucyjnego, który ma inny przedmiot orzekania (art. 188 Konstytucji) - wyrok Sądu Najwyższego z dnia 4 lipca 2012 roku, III PK 87/11 LEX nr 1619703. Orzeczenie Trybunału Konstytucyjnego wywołuje ten skutek, że zakwestionowane przepisy tracą moc z chwilą wskazaną przez Trybunał, podczas gdy stwierdzenie takiej niezgodności przez sąd jest podstawą do odmowy zastosowania zakwestionowanego przepisu w toku rozpoznawania określonej sprawy, pomimo, że formalnie przepis ten pozostaje w systemie prawnym. Przy takim założeniu, rację ma sąd pierwszej instancji, że zmiana zasad wynagradzania i to w epizodycznej ustawie okołobudżetowej, jawić się musi jako oczywiście sprzeczna z art. 178 ust. 2 Konstytucji.

Powódki słusznie powołują argumentację zawartą w uzasadnieniu do wyroku Trybunału Konstytucyjnego z dnia 2 grudnia 2012 roku, wydanego w sprawie K 1/12. Tamże, kwestionowaną ustawą okołobudżetową ustawodawca unormował podstawę ustalenia wynagrodzenia zasadniczego sędziego oraz sędziego Sądu Najwyższego (art. 22 ust. 1 i art. 23 ust. 1) w roku 2012, w oparciu o przeciętne wynagrodzenie w drugim kwartale 2010 r. Odstąpiono tym samym od ogólnej zasady ustalenia wynagrodzenia w korelacji do przeciętnego wynagrodzenia z II kwartału roku poprzedniego. Trybunał podkreślił, że w demokratycznym państwie prawa, opartym na trójpodziale władz, nie jest dopuszczalne, by jedna z nich, była przez pozostałe władze osłabiana, co mogłoby w konsekwencji prowadzić do uzależnienia od pozostałych władz i obniżać jej autorytet. Wskazano w szczególności, że zamrożenie wynagrodzeń może być tolerowane tylko wyjątkowo i nie może w żadnym wypadku stać się ono systematyczną praktyką, jak w niniejszej sprawie. Nawiązując do powyższego, należy zaakceptować pogląd Sądu Rejonowego, że nie do pogodzenia z wartościami konstytucyjnymi pozostaje odstępienie przez ustawodawcę od ustrojowego modelu wynagradzania sędziów. Takie działanie władzy ustawodawczej całkowicie przeczy zasadzie z art. 178 Konstytucji.

Ma również rację sąd pierwszej instancji twierdząc, że wskazana niekorzystna zmiana w zakresie wynagradzania sędziów w roku 2022 2023 nie daje pogodzić się z art. 2 Konstytucji. Zgodnie z jego treścią, Rzeczpospolita Polska jest demokratycznym państwem prawnym, urzeczywistniającym zasady sprawiedliwości społecznej. W świetle tej zasady, adresaci norm prawnych mają prawo oczekiwać, że regulacje prawne nie będą zmieniane na ich niekorzyść w sposób arbitralny, w oderwaniu od innych uchwalanych w tym samym okresie regulacji prawnych. Co ważne, z jednej strony prawodawca odchodzi od ukształtowanych, stabilnych zasad wynagradzania sędziów, z drugiej zaś podwyższa uposażenia innych grup zawodowych, jak to przytoczył Sąd Rejonowy.

Ostatecznie, Sąd Rejonowy prawidłowo uznał, że przepisy okołobudżetowe, stanowiące podstawę wypłacanych powódkom uposażeń w roku 2022, są sprzeczne z art. 178 ust. 2 i art. 2 ustawy Zasadniczej, a wprowadzenie ewentualnych zmian winno nastąpić w drodze nowelizacji ustawy ustrojowej, nie zaś w oparciu o epizodyczne, z istoty jednorazowe regulacje okołobudżetowe. Trybunał Konstytucyjny, w powołanym na wstępie wyroku z 8 listopada 2023 roku, zajął tożsamy pogląd na wysokość wynagrodzenia sędziów w roku następnym, 2023, co zaakceptował pozwany. Przedmiotem zainteresowania Trybunału była podobna konstrukcja prawna, tj. regulacja ujęta w kolejnej czasowo ustawie, ustawie z 1 grudnia 2022 roku o szczególnych rozwiązaniach służących realizacji ustawy budżetowej na rok 2023. Powódki są sędziami. W roku 2022, otrzymywały wynagrodzenie wyliczone z uwzględnieniem przeciętnego wynagrodzenia z II kwartału roku 2020 na podstawie art. 8 ustawy z 17 grudnia 2021 roku o szczególnych rozwiązaniach służących realizacji ustawy budżetowej na rok 2022. Gdyby uposażenie wypłacano powódkom w wysokości, o której mowa w art. 91 § 1c ustawy z dnia 27 lipca 2001 r. - Prawo o ustroju sądów powszechnych, spornym w okresie otrzymywałyby wynagrodzenie uwzględnione przez Sąd Rejonowy w zaskarżonym wyroku za tenże rok.

Należy jeszcze raz stanowczo podkreślić, że sąd odwoławczy nie neguje, co do zasady, możliwości szczególnego wobec przepisu art. 91 § 1c ustawy z dnia 27 lipca 2001 r. Prawo o ustroju sądów powszechnych (tekst jedn. Dz. U. z 2023 r. poz. 217), uregulowania waloryzacji wynagrodzeń sędziów, o ile taka szczególna regulacja spełnia standardy konstytucyjne omówione szerzej w uzasadnieniach wyroków- Trybunału Konstytucyjnego: z dnia 12 grudnia 2012 r. w sprawie K 1/12 (OJ1K-A 2012, nr 11, poz. 134) i z dnia 8 listopada 2023 roku (K 1/23, OTK Z U A/2023, poz. 80). Przepis art. 8 ust. 1 ustawy z dnia 17 grudnia 2021 r. o szczególnych rozwiązaniach służących realizacji ustawy budżetowej na rok 2022 tego standardu nie spełnił, gdyż, analogicznie jak przepis art. 8 ust. 1 ustawy z dnia 1 grudnia 2022 r. o szczególnych rozwiązaniach służących realizacji ustawy budżetowej na rok 2023, nie spełnia wynikającego z art. 178 ust. 2 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej i wskazanego w uzasadnieniach przywołanych wyroków Trybunału Konstytucyjnego wymogu kształtowania wynagrodzeń sędziów w sposób wykluczający jakąkolwiek uznaniowość – zarówno wobec całej tej grupy zawodowej - ze strony władzy wykonawczej, jak i w odniesieniu do poszczególnych sędziów. Chociaż art. 8 ust. 1 ustawy okołobudżetowej na rok 2022 nie był przedmiotem rozstrzygnięcia wyroku TK z dnia 8 listopada 2023 roku, to w uzasadnieniu tego wyroku Trybunał Konstytucyjny wskazał, że „O ile regulacja rozpatrywana w sprawie o sygn. K 1/12 miała charakter incydentalny, o tyle ma charakter de facto systemowego usankcjonowania rozwiązania de iure incydentalnego. Z uwagi na szczególną formę ustawy okołobudżetowej, która, tak jak ustawa budżetowa, obowiązuje jedynie przez rok budżetowy, nie należy przedmiotu kontroli rozpatrywać bez kontekstu rozwiązań w tym zakresie przyjętych w latach poprzednich. Przepisy ustaw okołobudżetowych na lata 2021-2023 (oraz rozwiązanie przyjęte w projekcie ustawy okołobudżetowej na 2024 r.) w istocie stanowią specyficzne pod kątem zakresów temporalnych nowe zasady ustalania podstawy zasadniczych wynagrodzeń sędziowskich. Rozwiązania unormowane w przedmiocie kontroli, czyli art. 7, art. 8 i art. 9 ustawy okołobudżetowej na 2023 r., nie tylko nie są spójne z rozwiązaniami *lex generalis* zawartymi w prawie o ustroju sądów powszechnych, ustawie o Sądzie Najwyższym oraz ustawie o statusie Sędziów TK, ale także nie są nawet spójne z analogicznymi przepisami ustawy okołobudżetowej na 2021 r. i ustawy okołobudżetowej na 2022 r. Oznacza to, że ustawodawca w tej materii kieruje się daleko posuniętą uznaniowością. Ta uznaniowość nie zapewnia sędziom konstytucyjnych gwarancji wysokości ich przyszłych dochodów oraz nie chroni ich przed potencjalnymi manipulacjami ze strony ustawodawcy. Wobec tego zasady wynagradzania sędziów uregulowane na mocy art. 7, art. 8 i art. 9 ustawy okołobudżetowej na 2023 r. nie spełniają warunków brzegowych określonych w orzecznictwie TK. Na tej podstawie należy uznać, że art. 8 i art. 9 ustawy okołobudżetowej na 2023 r. są niezgodne z art. 178 ust. 2 Konstytucji, a art. 7 ustawy okołobudżetowej na 2023 r. jest niezgodny z art. 195 ust. 2 Konstytucji. ”. W ocenie Sądu Okręgowego, nie tylko argumentację podniesioną przez Trybunał Konstytucyjny należy przenieść odpowiednio do oceny 8 ust. 1 ustawy okołobudżetowej na rok 2022, ale należy także dostrzec, że Trybunał Konstytucyjny niejako pośrednio, w uzasadnieniu negatywnie ocenił spełnienie tzw. warunków brzegowych określonych w orzecznictwie TK również przez art. 8 ust. 1 ustawy okołobudżetowej na rok 2022. Istotne jest również, że to na Sądzie a quo i Sądzie ad quem w niniejszej sprawie spoczywa obowiązek oceny zgodności z Konstytucją art. 8 ust. 1 ustawy okołobudżetowej na rok 2022 oraz, w razie negatywnego wyniku takiej kontroli, odmowa zastosowania ww. przepisu: ze względu na bezpośrednie stosowanie

Konstytucji (art. 8 ust. 2 in principio Konstytucji RP) oraz podległość Sądu jedynie Konstytucji RP i ustawom (art. 178 ust. 1 Konstytucji RP). Uchylenie się od takiej oceny mogłoby w praktyce niweczyć prawo powódki do sądu zagwarantowane w art. 45 ust. 1 Konstytucji RP. Co istotne, wątpliwość budzi możliwość dokonania w chwili obecnej takiej oceny przez Trybunał Konstytucyjny. Zgodnie bowiem z dyspozycją art. 59 ust. 1 pkt 4 ustawy z dnia 30 listopada 2016 r. o organizacji i trybie postępowania przed Trybunałem Konstytucyjnym, Trybunał na posiedzeniu niejawnym wydaje postanowienie o umorzeniu postępowania, jeżeli akt normatywny w zakwestionowanym zakresie utracił moc obowiązującą przed wydaniem orzeczenia przez Trybunał. Trybunał nie umarza postępowania z przyczyny, o której mowa w ust. 1 pkt 4, jeżeli wydanie orzeczenia w postępowaniu zainicjowanym skargą konstytucyjną jest konieczne dla ochrony konstytucyjnych wolności i praw (art. 59 ust. 3 ustawy o TK). Jak z kolei wskazał Trybunał Konstytucyjny w uzasadnieniu postanowienia z dnia 27 lipca 2016 r. w sprawie K 18/15 (OTK Seria A 2016, poz. 67), której przedmiotem była skarga Rzecznika Praw Obywatelskich o zbadanie zgodności art. 14 ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 5 grudnia 2014 r. o zmianie niektórych ustaw w związku z realizacją ustawy budżetowej (Dz.U. poz. 1877) w zakresie dotyczącym Rzecznika Praw Obywatelskich oraz sądów i trybunałów wymienionych w art. 139 ust. 2 ustawy z dnia 27 sierpnia 2009 r. o finansach publicznych (Dz.U. z 2013 r. poz. 885, ze zm.) z art. 2, art. 173 i art. 210 Konstytucji, „Ustawa budżetowa, zawierająca plan finansowy państwa, uchwalana jest na rok budżetowy, którym jest rok kalendarzowy. Z istoty tej ustawy wynika, że z końcem roku budżetowego traci ona moc obowiązującą. Upływ czasu, na jaki uchwalona została ustawa budżetowa, powoduje konieczność wyczerpania środków określonych w budżecie państwa zgodnie z ich przeznaczeniem. Po zakończeniu roku budżetowego wygasają bowiem, co do zasady, tytuły dokonywania określonych w niej wydatków. (...) Utrata mocy obowiązującej całego aktu normatywnego przed wydaniem orzeczenia przez Trybunał Konstytucyjny, następująca na skutek uchylenia tego aktu albo upływu czasu, na który został ustanowiony, powoduje umorzenie postępowania na podstawie art. 39 ust. 1 pkt 3 TKU97. Orzekanie o zgodności z Konstytucją uchylonych przepisów jest dopuszczalne wówczas, gdy - mimo ich uchylenia - mogą być nadal stosowane na podstawie normy intertemporalnej miarodajnej dla danej kwestii (zob. np. wyrok TK z 31 stycznia 2001 r., sygn. P 4199, OTK ZU nr 1/2001, poz. 3) albo, gdy wydanie orzeczenia jest konieczne do ochrony konstytucyjnych wolności i praw (art. 39 ust. 3 TKU97).”. Powyższe należy skonfrontować z wyrokiem Trybunału Konstytucyjnego z dnia 8 listopada 2023 roku w sprawie K 1/23. W wyroku tym Trybunał Konstytucyjny uznał analogiczny przepis art. 8 ust. 1 ustawy o budżecie na rok 2023 za niezgodny z przepisem art. 178 ust. 2 Konstytucji RP, czyli przepisem o charakterze ustrojowym, tj. nie dotyczącym konstytucyjnych wolności i praw. Co prawda przedmiot wniosku Pierwszego Prezesa Sądu Najwyższego było także zbadanie zgodności art. 8 ustawy o budżecie na rok 2023 z art. 31 ust. 3 w związku z art. 178 ust. 2 Konstytucji, a przedmiotem połączonego wniosku Krajowej Rady Sądownictwa było zbadanie ww. przepisu z m.in. art. 64 ust. 1 i 2 w związku z art. 31 ust. 3 Konstytucji, ale w tym zakresie postępowanie zostało przez Trybunał Konstytucyjny umorzone. Powyższe rodzi obawy, czy kontrola konstytucyjności art. 8 ust. 1 ustawy o budżecie na rok 2022 może być obecnie przedmiotem pytania prawnego do Trybunału Konstytucyjnego w trybie przewidzianym w art. 193 Konstytucji RP lub skargi konstytucyjnej przewidzianej w art. 79 Konstytucji RP.

Należy przypomnieć, że w zakresie wynagrodzeń powódek za 2023 rok, co przeoczył apelujący, postanowieniem z 28 grudnia 2023 roku Sąd Rejonowy na podstawie art. 332 § 2 k.p.c., postanowił uchylić wyrok wydany przez Sąd Rejonowy w Zduńskiej Woli w dniu 8 grudnia 2023 roku, w sprawie sygn. akt IV P 131/23 co do należności głównych obejmujących wynagrodzenie za pracę za okres od stycznia 2023 roku do września 2023 roku (włącznie) tj.: w pkt I.1. co do kwoty 19 519,47 zł (dziewiętnaście tysięcy pięćset dziewiętnaście złotych i czterdzieści siedem groszy), w pkt II. 1. co do kwoty 16 697,38 zł (szesnaście tysięcy sześćset dziewięćdziesiąt siedem złotych i trzydzieści osiem groszy), w pkt III. 1. co do kwoty 17 528,04 zł (siedemnaście tysięcy pięćset dwadzieścia osiem złotych i cztery grosze), w pkt VI. 1. co do kwoty 15 952,57 zł (piętnaście tysięcy dziewięćset pięćdziesiąt dwa złote i pięćdziesiąt siedem groszy), w pkt VII.1. co do kwoty 18 143,10 zł (osiemnaście tysięcy sto czterdzieści trzy złote i dziesięć groszy), w pkt VIII. 1. co do kwoty 16 437,73 zł (szesnaście tysięcy czterysta trzydzieści siedem złotych i siedemdziesiąt trzy grosze) i w tym zakresie postępowanie w sprawie umorzyć. Zaś, postanowieniem z 4 stycznia 2024 roku tenże Sąd Rejonowy, na podstawie art. 332 § 2 k.p.c., postanowił uchylić wyrok wydany przez Sąd Rejonowy w Zduńskiej Woli w dniu 8 grudnia 2023 roku, w sprawie sygn. akt IV P 131/23 co do należności głównych obejmujących wynagrodzenie za pracę za okres od stycznia 2023 roku do września 2023 roku (włącznie) tj.: w pkt IV. 1. co do kwoty 16 195,34 zł

(szesnaście tysięcy sto dziewięćdziesiąt pięć złotych i trzydzieści cztery grosze), w pkt V. l. co do kwoty 17 630,73 zł (siedemnaście tysięcy sześćset trzydzieści złotych i siedemdziesiąt trzy grosze), i w tym zakresie postępowanie w sprawie umorzyć. Powyższe rozstrzygnięcie było spowodowane cofnięciem pretensji co do należności głównych, bez odsetek, obejmujących wynagrodzenie wszystkich powódek za okres od stycznia 2023 roku do września 2023 roku (włącznie). Przeprowadzony dowód z dokumentów w postaci list płac powódek za grudzień 2023r. i z 8 przelewów z 8 grudnia 2023 roku, potwierdza jedynie fakt jednorazowego wypłacenia powódkom w dniu 8 grudnia 2023 roku wyrównania wynagrodzenia za rok 2023, jednakże bez odsetek, czego domagały się powódki. Nadto, ww. listy płac i przelewy, stanowią zbiorcze zestawienie jednorazowej wypłaty netto za miesiące od stycznia do listopada 2023 roku. Tak więc, pozwany nie udowodnił, czy i w jakiej wysokości zaspokoił powódki w zakresie pretensji za październik i listopad 2023 roku.

W konsekwencji powyższego, na podstawie art. 385 k.p.c., sąd odwoławczy oddalił apelację pozwanego jako bezzasadną.